

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378 - 7079

C 81

29e jaargang

9 april 1986

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
86/C 81/01	nr. 1016/85 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Europese scholen	1
86/C 81/02	nr. 1022/85 van de heer Florus Wijsenbeek aan de Commissie Betreft: Subsidiëring van een juridisch woordenboek	2
86/C 81/03	nr. 1089/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Vervoer van radioactief afval per spoor	2
86/C 81/04	nr. 1105/85 van de heer Karel Van Miert aan de Commissie Betreft: EG-transportbeleid in het zicht van het nalatighedsarrest	2
86/C 81/05	nr. 1131/85 van de heer Gijs de Vries en mevrouw Simone Veil aan de Commissie Betreft: Het beleid van Frankrijk op het gebied van de audiovisuele media	3
86/C 81/06	nr. 1190/85 van de heer Christopher Jackson aan de Commissie Betreft: Artikel 941 van de begroting: Deelneming van de Gemeenschap aan maatregelen van NGO's	4
86/C 81/07	nr. 1209/85 van mevrouw Marijke Van Hemeldonck aan de Commissie Betreft: Actieprogramma interne markt (12)/elektrisch speelgoed	5
86/C 81/08	nr. 1212/85 van mevrouw Marijke Van Hemeldonck aan de Commissie Betreft: Actieprogramma interne markt (15)/beveiligingsartikelen voor werknemers	5
86/C 81/09	nr. 1277/85 van de heer Richard Cottrell aan de Commissie Betreft: Afslachting van Grindewallen in de Faroër-eilanden	5
86/C 81/10	nr. 1300/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Overbemesting	6
86/C 81/11	nr. 1323/85 van Sir Jack Stewart-Clark en Sir Fred Catherwood aan de Commissie Betreft: Sociale kosten in verband met het gebruik van alcohol in de Lid-Staten	6
86/C 81/12	nr. 1330/85 van de heer Karel de Gucht aan de Commissie Betreft: Invoer van auto's uit andere Lid-Staten	7

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
86/C 81/13	nr. 1366/85 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Kosten nierdialyse in de EG-landen	8
86/C 81/14	nr. 1451/85 van mevrouw Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Straling afkomstig van radon	9
86/C 81/15	nr. 1475/85 van Sir Henry Plumb aan de Commissie Betreft: Duitse Bondsrepubliek en artikel 3 c) van het Verdrag van Rome	9
86/C 81/16	nr. 1551/85 van de heer Leendert van der Waal aan de Commissie Betreft: Harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren	9
86/C 81/17	nr. 1554/85 van mevrouw Marie-Noëlle Lienemann aan de Commissie Betreft: Dodelijke slachtoffers bij gebruik van de diverse verkeersmiddelen	10
86/C 81/18	nr. 1561/85 van de heer Sylvester Barrett aan de Commissie Betreft: Western drainage scheme (drainageprogramma in Ierland)	11
86/C 81/19	nr. 1568/85 van de heer Karel De Gucht aan de Commissie Betreft: Vergelijkbaarheid van de attesten van vakbekwaamheid	11
86/C 81/20	nr. 1587/85 van mevrouw Dorothee Piermont aan de Commissie Betreft: Eenzijdige uitbreiding door Frankrijk van de 12-mijlszone tot een „veiligheidszone” van 72 zeemijlen rond het koraaleiland Mururoa	11
86/C 81/21	nr. 1606/85 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Controle op de bijwerkingen van geneesmiddelen bij bestuurders van motorvoertuigen	12
86/C 81/22	nr. 1618/85 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Beleid inzake beroepsopleiding	12
86/C 81/23	nr. 1634/85 van de heer Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Inning van een heffing voor de kosten van de kwaliteitscontrole voor groenten en fruit	13
86/C 81/24	nr. 1651//85 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: Discriminatie ten aanzien van alleenstaande ambtenaren in het Verenigd Koninkrijk	14
86/C 81/25	nr. 1666/85 van de heer Benjamin Visser aan de Commissie Betreft: Teruggaaf BTW	14
86/C 81/26	nr. 1667/85 van de heer Paul Staes aan de Commissie Betreft: Het ontslag van de heer J.-P. Blache (F)	15
86/C 81/27	nr. 1709/85 van de heer Andrea Raggio aan de Commissie Betreft: Toetreding van Spanje en Portugal — Sociaal Fonds	16
86/C 81/28	nr. 1711/85 van de heer Bouke Beumer aan de Commissie Betreft: Overdrachtsbelasting bij verkoop van bestaand onroerend goed	16
86/C 81/29	nr. 1725/85 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Invoer van Oostenrijkse wijn in de EEG — kwaliteitscontrole	17
86/C 81/30	nr. 1728/85 van de heer Luc Beyer de Ryke aan de Commissie Betreft: Ontwikkeling van de sojateelt — beleid van de EEG	18
86/C 81/31	nr. 1744/85 van de heer Karel De Gucht aan de Commissie Betreft: Inschrijvingsgeld vreemde studenten	18

(Vervolg op blz. 3 van de omslag)

Nummer

Inhoud (vervolg)

Bladzijde

86/C 81/32	nr. 1746/85 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Samenwerking bij de bestrijding van verdovende middelen en terrorisme	18
86/C 81/33	nr. 1780/85 van de heer Willy Kuipers aan de Commissie Betreft: Weerslag op het intracommunautaire handelsverkeer van het Belgische verbod op de verkoop van niet-voorverpakte geestrijke dranken	19
86/C 81/34	nr. 1787/85 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: Harmonisatie van de groene kaart	19
86/C 81/35	nr. 1790/85 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: Accijnzen op wijn en bier	20
86/C 81/36	nr. 1791/85 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: De Ecu	20
86/C 81/37	nr. 1795/85 van mevrouw Joyce Quin aan de Commissie Betreft: Steun EEG voor de scheepsbouw	21
86/C 81/38	nr. 1802/85 van mevrouw Anne-Marie Lizin aan de Commissie Betreft: Foyer Européen	21
86/C 81/39	nr. 1814/85 van mevrouw Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Belemmeringen voor EG-onderdanen die grond in Griekenland bezitten	22
86/C 81/40	nr. 1822/85 van de heer Terence Pitt aan de Commissie Betreft: Rundvlees	22
86/C 81/41	nr. 1848/85 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Bijsluiters	23
86/C 81/42	nr. 1872/85 van mevrouw Vera Squarzialupi aan de Commissie Betreft: Aanpassing van de richtlijn betreffende de verpakking en etikettering van gevaarlijke stoffen	23
86/C 81/43	nr. 1877/85 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Vervoer van gevaarlijke goederen	24
86/C 81/44	nr. 1880/85 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Maatregelen ter voorkoming van vliegtuigongelukken	24
86/C 81/45	nr. 1886/85 van de heer Geoffrey Hoon aan de Commissie Betreft: Pensioenregelingen in de Lid-Staten	25
86/C 81/46	nr. 1899/85 van de heer Michael Kilby aan de Commissie Betreft: Pensioenregelingen in de openbare dienstensector	25
86/C 81/47	nr. 1927/85 van de heer James Provan aan de Commissie Betreft: Japan	26
86/C 81/48	nr. 1951/85 van de heer Mario di Bartolomei aan de Commissie Betreft: Gevaar van eentalige aanwijzingen voor het gebruik van geneesmiddelen	26
86/C 81/49	nr. 1981/85 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Ratificatie van het Zeerechtverdrag	27
86/C 81/50	nr. 1999/85 van de heer Sylvester Barrett aan de Commissie Betreft: Milieubescherming voor de meren van Killarney en Ballyalla Lake, Ennis	27
86/C 81/51	nr. 2067/85 van de heer Thomas Maher aan de Commissie Betreft: Toezicht op het gebruik van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling	28
86/C 81/52	nr. 2393/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Fiets- en autodiefstallen in de Lid-Staten	28

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1016/85

van de heer Dieter Rogalla (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 juli 1985)

(86/C 81/01)

Betreft: Europese scholen

1. Deelt de Commissie mijn mening dat de Europese scholen over het algemeen hebben bewezen, goed te zijn? Welke punten acht zij bijzonder positief, en waar zijn bij een algemene beoordeling zwakke plekken aan te wijzen, die voor verbetering in aanmerking komen?

2. Wat zijn de gemiddelde jaarlijkse kosten van de Europese scholen voor de Europese begroting, uitgedrukt in cijfers en in percentages? Hoe hebben deze kosten zich in grote lijnen ontwikkeld en hoe staan ze in relatie tot het aantal leerlingen en het aantal aan de scholen verbonden leerkrachten?

3. Is de Commissie met mij van mening dat het zinvol lijkt het model van de Europese school op ruimere schaal in te voeren en het — eventueel stap voor stap — in de hoofdsteden van de Lid-Staten uit te proberen, en is zij bereid hiertoe het initiatief te nemen?

Welke stappen acht zij dan het meest geschikt?

Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie

(5 december 1985)

1. De Commissie is het met het geachte Parlements lid eens dat met de Europese Scholen iets belangrijks en concreets werd verwezenlijkt. Op het actief staat met name de voorbereiding van vele leerlingen op het Europees baccalaureaat waardoor zij de mogelijkheid hebben hun studie op universitair niveau voort te zetten. Als zwakke punten moeten worden genoemd het probleem (dat buiten het bestek

van de scholen zelf valt) van het onderwijs aan kinderen die niet geschikt zijn voor het Europese baccalaureaat, het enige door de scholen afgegeven diploma, alsmede dat van organisatorische kwesties. De Commissie vestigt de aandacht van het geachte Parlements lid op de analytische documenten betreffende de Europese Scholen die door de heer Burke aan de commissie voor Jeugdzaken van het Parlement werden voorgelegd alsmede op de resolutie en de daarbij behorende bijlagen van de Europese Scholen zelf, die onlangs door de Raad van Bestuur werd uitgebracht in antwoord op de resolutie van het Europese Parlement van 7 juli 1983 ⁽¹⁾. Aan de hand van laatstgenoemde resolutie kan men zich ook een goed oordeel over een en ander vormen.

2. De op de begroting van de Commissie opgenomen subsidies voor de Europese Scholen bedroegen in 1985 43 314 900 Ecu. Dit bedrag vormt 0,15 % van de algemene begroting van de Gemeenschappen. Voor de ongeveer 12 500 leerlingen zijn er ongeveer 900 door de Lid-Staten gedetacheerde leerkrachten en 165 docenten met beperkte leeropdracht. In 1975 bedroeg de subsidie voor de Europese Scholen op de begroting van de Commissie 12 329 900 Ecu en in 1980 33 533 700 Ecu.

3. De Commissie heeft weliswaar begrip voor de motieven van het geachte Parlements lid, maar is van mening dat de Europese Scholen eerst moeten worden versterkt in hun huidige taak, waarin een snelle uitbreiding hun deel was. Hiertoe dienen de punten die in de onder punt 1 vermelde documenten zijn en zullen worden uiteengezet te worden bestudeerd en dient te worden gepoogd hiervoor een oplossing te vinden om zo tot een nog hechtere structuur te komen alvorens verdere uitbreidingen van het netwerk van Europese Scholen overwogen wordt.

De Commissie ijvert eveneens voor het ter kennis brengen van de positieve onderwijsresultaten van het model van de Europese Scholen aan de onderwijswereld in de Lid-Staten.

⁽¹⁾ PB nr. C 242 van 12. 9. 1983, blz. 81.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1022/85
 van de heer Florus Wijsenbeek (L—NL)
 aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (18 juli 1985)
 (86/C 81/02)

Betreft: Subsidiëring van een juridisch woordenboek

Kan de Commissie mededelen waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan een in september 1983 gedaan verzoek van de Nederlandse Vereniging van vertalers om een door haar opgezet project van een Nederlands-Spaans, Spaans-Nederlands juridisch woordenboek te subsidiëren?

Is de Commissie niet van oordeel dat dit project met het oog op de reeds enige tijd voorzienbare toetreding van Spanje tot de EG, uiterst nuttig, zo niet noodzakelijk is, en zulks nu later en tegen hogere kosten door de vertaaldiensten van de instellingen verricht moet worden?

Is de Commissie alsnog bereid geldelijke ondersteuning aan dit werk van de voornoemde vereniging te verlenen en haar op zijn minst op het aan de Voorzitter van de Commissie gerichte schrijven te antwoorden?

Antwoord van de heer Delors
 namens de Commissie
 (25 november 1985)

De Commissie moet het geachte Parlements lid tot haar spijt mededelen dat zij in haar archieven geen schrijven heeft aangetroffen van de Stichting juridisch woordenboek Spaans. Aangezien evenwel een copie van dit schrijven ontvangen is van het geachte Parlements lid zullen de betrokken diensten van de Commissie daarop zo spoedig mogelijk van antwoord dienen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1089/85
 van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)
 aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (3 september 1985)
 (86/C 81/03)

Betreft: Vervoer van radioactief afval per spoor

Kan de Commissie mededelen hoe dikwijls per jaar (van 1980 tot 1985) er radioactief afval, afkomstig van de kerncentrale te Doel, per spoor vervoerd werd naar la Hague?

Kan de Commissie per transport de juiste inhoud van het radioactief afval geven?

Welke Lid-Staten transporteren nog radioactief afval per trein en welke EEG-wetgeving is voor dit transport van kracht?

Antwoord van de heer Clinton Davis
 namens de Commissie
 (2 december 1985)

De Commissie houdt geen nauwkeurige statistieken bij over het vervoer van radioactieve stoffen in de Gemeenschap. Algemene gegevens over aard en omvang van de in de Gemeenschap vervoerde radioactieve stoffen zijn vermeld in het rapport van de Commissie aan het Europese Parlement en de Raad ter zake dat op 4 mei 1984 aan het Parlement werd voorgelegd ⁽¹⁾.

Bij de stoffen die van de kerncentrale te Doel naar de opwerkingsfabriek te la Hague worden vervoerd gaat het om bestraalde splijtstofelementen. Naast splijtstofproducten die, na afscheiding tijdens de opwerking, het eigenlijke radioactieve afval vormen, bevatten deze uranium en plutonium, splijtbare stoffen bestemd om, na afscheiding tijdens de opwerking, opnieuw te worden gebruikt.

In de Lid-Staten met kerncentrales worden bestraalde splijtstofelementen per spoor of langs de weg vervoerd; voor de keuze tussen deze twee mogelijkheden is voornamelijk de geografische ligging van de centrale en die van de opwerkingsfabriek van belang. Sinds enkele jaren bestaat er een trend om meer gebruik te maken van spoorwegvervoer.

In de nationale voorschriften betreffende het vervoer van radioactieve stoffen wordt terdege rekening gehouden met het bepaalde in de richtlijn van de Raad houdende basisnormen inzake de bescherming van de gezondheid van de bevolking en de werknemers tegen de gevaren van ioniserende straling in de versie van 15 juli 1980 ⁽²⁾ en 3 september 1984 ⁽³⁾.

Deze nationale voorschriften zijn ontleend aan de op internationaal niveau gedane aanbevelingen vervat in de verordening van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (IAEA). De Commissie en de bevoegde autoriteiten uit de Lid-Staten streven naar een geharmoniseerde toepassing van de transportvoorschriften voor radioactieve stoffen in de Gemeenschap.

⁽¹⁾ Doc. COM(84) 233 van 26. 4. 1984, blz. 4 tot 8.

⁽²⁾ PB nr. L 246 van 17. 9. 1980.

⁽³⁾ PB nr. L 265 van 5. 10. 1984.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1105/85
 van de heer Karel Van Miert (S—B)
 aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (3 september 1985)
 (86/C 81/04)

Betreft: EG-transportbeleid in het zicht van het nalatighedsarrest

In het Nederlandse tijdschrift Economisch Statistische Berichten van 12 juni 1985 is een artikel van de hand van de

heer Simons verschenen over het nalatigheidsproces van het Parlement tegen de Raad (zaak 13/83).

Is de Commissie het eens met de conclusies van dit artikel, met name op het punt dat nu de plicht vaststaat om de liberalisatie in het vervoer zo snel mogelijk door te voeren en de desbetreffende regels allereerst de toegang van de markt tot voorwerp moeten hebben, zonder te wachten op eventuele begeleidende maatregelen?

Gaat de Commissie, conform het voorstel in het artikel, haar voorstel met betrekking tot het zeehavenvervoer (PB nr. C 14 van 16. 1. 1985, blz. 9) wijzigen, opdat de Raad geen reden meer zou hebben te verklaren, dat, bij gebrek aan een Commissievoorstel, geen volledige liberalisatie kan doorgevoerd worden?

Wat denkt de Commissie over de in het artikel neergelegde zienswijze over de toepasbaarheid van het vrije dienstenverkeer op de lucht- en zeevaart en het transitovervoer?

Heeft de Commissie reeds haar gedachten geformuleerd over de zogenaamde cabotagevoorstellen, gebaseerd op artikel 75, lid 1, sub b) van het Verdrag? Zo ja, hoe luiden ze en zo nee, wanneer is de Commissie voornemens de desbetreffende voorstellen in te dienen bij de Raad?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(25 november 1985)**

Het door het geachte Parlementslid genoemde persartikel is de Commissie niet bekend.

Volgens de Commissie wordt in het desbetreffende arrest van het Hof van Justitie een nalatigheid van de Raad geconstateerd. Deze laatste heeft namelijk het EEG-Verdrag geschon- den door na te laten de voor de vrijheid van dienstverrichting in de vervoersector vereiste maatregelen vast te stellen. In zijn overwegingen verklaart het Hof dat de vrijheid van dienstverrichting ook de afschaffing van op nationaliteit of vestigingsplaats gegronde discriminaties omvat, en dat de verwezenlijking van deze vrijheid van dienstverrichting een dwingende zaak is; de Raad beschikt hierin niet over discretionaire bevoegdheid.

Ten aanzien van het internationaal vervoer over de weg is de Commissie van mening dat de Raad zich voor deze vervoersector naar het arrest van het Hof kan richten door haar voorstel van 1983 betreffende het communautair contingent ⁽¹⁾ goed te keuren.

Ten aanzien van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot binnenlands vervoer (artikel 75, lid 1, sub b) — „cabotage”) over de weg en over de binnenwateren in een Lid-Staat waar zij niet woonachtig zijn, is de Commissie voornemens een uitbreiding van het toepassingsgebied van haar voorstel voor een richtlijn van 1982 ⁽²⁾ inzake „cabotage” over de weg voor te stellen en haar voorstel van 1967 inzake „cabotage” over de binnenwateren qua vormgeving te wijzigen ⁽³⁾.

Ook zullen er nieuwe voorstellen worden ingediend om het vrije verkeer van diensten in de sector reizigersvervoer per autobus te realiseren.

De Commissie is niet voornemens om naar aanleiding van het arrest van het Hof, haar voorstel van 1984 ⁽⁴⁾ betreffende vervoer van of naar een zeehaven te wijzigen, daar hiermee wordt beoogd de concurrentievoorwaarden tussen de zeehavens in de Gemeenschap te harmoniseren.

In de sectoren zee- en luchtvaart vereist de uitspraak van het Hof geen onmiddellijk optreden. Er zij echter op gewezen dat de Commissie kortgeleden memoranda heeft ingediend betreffende het zee- en luchtvervoer ⁽⁵⁾, alsmede concrete voorstellen die — indien ze worden aangenomen — in de door het Hof aangegeven richting gaan.

De Commissie hoopt dan ook dat de prioriteit die noodzakelijkerwijs aan de uitvoering van het arrest van het Hof wordt gegeven, de in de sectoren zee- en luchtvaart te nemen maatregelen geenszins zal vertragen.

⁽¹⁾ PB nr. C 179 van 6. 7. 1983, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 18 van 22. 1. 1983, blz. 3.

⁽³⁾ PB nr. C 95 van 21. 9. 1968, blz. 44.

⁽⁴⁾ PB nr. C 14 van 16. 1. 1985, blz. 7.

⁽⁵⁾ Op weg naar een gemeenschappelijk beleid inzake luchtvervoer — COM(84) 72 def. Op weg naar een gemeenschappelijk vervoerbeleid — vervoer overzee — COM(85) 90 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1131/85

van de heer Gijs de Vries (L—NL)
en mevrouw Simone Veil (L—F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 81/05)

Betreft: Het beleid van Frankrijk op het gebied van de audiovisuele media

In haar groenboek „Televisie zonder grenzen” over het instellen van de gemeenschappelijke markt voor de omroep, met name via satelliet en kabel, bestudeert de Commissie de reikwijdte van het Verdrag van Rome op het gebied van de media (radio en televisie). De Commissie is van mening dat alle beperkingen voor radio- en televisie-uitzendingen uit andere Lid-Staten in strijd zijn met het bepaalde in de artikelen 59 en 62 van het Verdrag ⁽¹⁾

Een aantal bepalingen in de Franse regeling voor kabeltelevisie vormen belemmeringen voor de uitzending van buitenlandse programma's.

1. Naar het voorbeeld van die voor de nationale omroepen en Canal Plus, wordt in de voorwaarden voor kabeltelevisie en wel in artikel 9 gesteld dat men zich dient te houden aan de uitzendquota afhankelijk van de oor-

sprong van de programma's: 60 % van de uitgezonden programma's en documentaires (films, series, feuilletons, enz.) moeten afkomstig zijn uit Lid-Staten van de Europese Gemeenschap en van ten minste 50 % hiervan moet de oorspronkelijke taal Frans zijn ⁽²⁾.

Zoals reeds is opgemerkt in het verslag aan de Franse Eerste Minister over de nieuwe hertztelevies, is het de vraag of deze bepalingen overeenstemmen met artikel 59 van het Verdrag van Rome, zoals het door het Europese Hof van Justitie is geïnterpreteerd ⁽³⁾.

2. Bovendien wordt in artikel 5 van de voorwaarden voor kabeltelevisie bepaald dat buitenlandse kanalen niet meer dan 30 % van de capaciteit in beslag mogen nemen.

Is de Commissie van mening dat voornoemde quotastelsels overeenstemmen met het Verdrag van Rome, met name met de artikelen 59 en 62 (vrij verrichten van diensten in de gehele Gemeenschap)?

Indien de Commissie van mening is dat deze bepalingen in strijd met het Europese recht zijn, is zij dan voornemens deze zaak op grond van artikel 169 van het EEG-Verdrag bij het Hof van Justitie aanhangig te maken?

⁽¹⁾ Antwoord op schriftelijke vraag nr. 978/84 — PB nr. C 83 van 1. 4. 1985, blz. 5.

⁽²⁾ Journal Officiel de la République Française van 19. 1. 1985, blz. 729.

⁽³⁾ Verslag-Bredin (Parijs, mei 1985), blz 63.

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(30 januari 1986)

Door voor de programma's van buitenlandse zendstations een maximumpercentage van 30 % vast te stellen houdt artikel 5 van de Franse exploitatievoorwaarden voor kabelomroepmaatschappijen een discriminerende beperking in, aangezien de mogelijkheid dat programma's van omroeporganisaties uit de Gemeenschap in Frankrijk worden uitgezonden, zonder dat het voor de Franse zenders gereserveerde aandeel wordt aangetast, erdoor wordt beperkt.

De Commissie vraagt zich ook af wat de samenhang is tussen de bepalingen in artikel 9 van de voorwaarden, dat minimum 60 % van de zendtijd moet worden besteed aan programma's en reportages afkomstig uit Lid-Staten van de Gemeenschap en minimum 50 % aan oorspronkelijk Franstalige werk. Zij zal de Franse autoriteiten onverwijld om uitleg vragen over deze bepalingen en niet nalaten de geachte Parlementsleden het resultaat van haar onderzoekingen zo spoedig mogelijk mede te delen.

De Commissie heeft voorshands met betrekking tot artikel 5 van de exploitatievoorwaarden voor kabelmaatschappijen besloten tegen Frankrijk een inbreukprocedure in te leiden uit hoofde van artikel 169 van het EEG-Verdrag.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1190/85
van de heer Christopher Jackson (ED—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(3 september 1985)

(86/C 81/06)

Betreft: Artikel 941 van de begroting: Deelneming van de Gemeenschap aan maatregelen van NGO's

In het jongste verslag van de Commissie over de uitvoering van de begroting van de Europese Gemeenschappen wordt op blz. 166 gemeld dat de bij artikel 941 opgenomen betalingskredieten slechts voor 45 % waren besteed, hetgeen minder is dan in het voorgaande jaar. Als reden hiervoor wordt het personeelstekort in DG VIII aangevoerd.

1. Kan de Commissie verklaren waarom er, gelet op de algemeen erkende, waardevolle bijdrage van de NGO's aan de ontwikkeling in de derde wereld en op het bijzondere belang van hun werk voor de armen in plattelandsgebieden, niets is ondernomen om het aantal personeelsleden dat de betrekkingen met de NGO's onderhoudt uit te breiden en aldus mogelijk te maken dat meer geld beschikbaar wordt gesteld voor dit belangrijke aspect van ons ontwikkelingsprogramma?
2. Welke maatregelen worden genomen om in 1986 verbetering te brengen in deze situatie?

**Antwoord van de heer Natali
namens de Commissie**

(4 november 1985)

1. De bestedingsgraad van de begrotingskredieten in procenten kan misleidend zijn. Als de bestedingsgraad van de betalingskredieten van artikel 941 in 1984 zo laag is geweest, komt dat niet door een traag betalingstempo, maar doordat de betalingskredieten de laatste jaren door het Europese Parlement stelselmatig zijn overschat. Sinds 1982 heeft het Europese Parlement ieder jaar erop gestaan de kredieten op deze begrotingslijn op een hoger dan het door de Commissie gevraagde niveau vast te stellen.

	Voorontwerp van begroting	Begroting
1982	17 + 8 ⁽¹⁾ = 25	20 + 8 ⁽¹⁾ = 28
1983	23,5	28,2
1984	29,7	33
1985	20	30

⁽¹⁾ Aanvullende begroting.

Men dient te bedenken dat de meeste NGO-projecten meerjarenprojecten zijn. De betalingen geschieden bijgevolg in het tempo waarin de projecten worden uitgevoerd. Nemen de betalingsverplichtingen ieder jaar snel en aanmerkelijk toe, zoals in het recente verleden het geval was, dan zal er

noodzakelijkerwijze een grote kloof ontstaan tussen aangegane verplichtingen en verrichte betalingen.

De werkelijke betalingen aan NGO's zijn van jaar tot jaar gestaag gestegen:

1982 18,5 miljoen Ecu,
1983 21,3 miljoen Ecu,
1984 25,4 miljoen Ecu.

2. Om de situatie eens en voor altijd te regelen heeft de Commissie voor de begroting 1986 voor 37,5 miljoen Ecu aan vastleggingskredieten en voor 18,0 miljoen Ecu aan betalingskredieten gevraagd. Dit zal de diensten van de Commissie in staat stellen de jaarlijkse overdracht die door de opeenvolgende verhogingen van de betalingskredieten boven de benodigde bedragen wordt veroorzaakt, te vermijden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1209/85

van mevrouw Marijke Van Hemeldonck (S—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 81/07)

Betreft: Actieprogramma interne markt (12)/elektrisch speelgoed

De Commissie heeft in haar witboek over de totstandkoming van de interne markt verklaard in 1986 een ontwerp van de richtlijn te zullen indienen rond elektrisch speelgoed.

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verschaffen over de geplande inhoud van dit ontwerp, zodat de Parlementsleden zich reeds nu kunnen bezinnen over de te nemen opties inzake elektrisch speelgoed?

Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(22 november 1985)

De Commissie is voornemens zo spoedig mogelijk over te gaan tot de indiening van de twee voorstellen voor specifieke richtlijnen inzake veiligheidsnormen ten aanzien van de elektrische en de chemische eigenschappen van speelgoed, zoals artikel 4 van het voorstel voor een kaderrichtlijn voorschrijft ⁽¹⁾.

Wat het elektrische speelgoed betreft kan de Commissie nog geen gedetailleerde inlichtingen geven over de inhoud van het voorstel waarmee zij zal komen. Wel kan zij echter verklaren dat zij het ter zake bestaande, op de harmonisatie betrekking hebbende document Cenelec zal bestuderen en daaruit zoveel mogelijk profijt zal trekken.

⁽¹⁾ PB nr. C 203 van 29. 7. 1983.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1212/85

van mevrouw Marijke Van Hemeldonck (S—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 81/08)

Betreft: Actieprogramma interne markt (15)/beveiligingsartikelen voor werknemers

De Commissie heeft in haar witboek over de totstandkoming van de interne markt verklaard van 1987 tot 1989 vier ontwerpen van richtlijn te zullen indienen rond beveiligingsartikelen voor werknemers.

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verschaffen over de geplande inhoud van deze ontwerpen, zodat de Parlementsleden zich reeds nu kunnen bezinnen over de te nemen opties inzake beveiligingsartikelen voor werknemers?

Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(29 november 1985)

De Commissie is bezig met de nodige studies in verband met het opstellen van de vier in het Witboek ⁽¹⁾ vermelde voorstellen voor richtlijnen met betrekking tot de beveiligingsvoorzieningen voor werknemers.

In het huidige stadium van de werkzaamheden kan de Commissie zich nog niet voor een bepaalde koers uitspreken. Zij zal deze voorbereidende werkzaamheden trouwens met een reeks raadplegingen aanvullen alvorens haar voorstellen definitief vast te stellen.

⁽¹⁾ COM(85) 310 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1277/85

van de heer Richard Cottrell (ED—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 81/09)

Betreft: Afslachting van Grindewallen in de Faroër-eilanden

Hoe staat de Commissie tegenover de jaarlijkse afslachting van Grindewallen rond de Faroër-eilanden? Volgens het Bureau voor Milieuonderzoek en de World Wildlife Fund worden de dieren gedood voor de sport en niet voor voedselwinning en in video-opnamen van mei 1984 kan men zien hoe de eilandbewoners honderden Grindewallen in nauwe zeekanalen opjagen: daar worden de dieren met speren en messen bewerkt tot zij dood zijn. Daarna rotten de kadavers op de stranden weg. Is de Commissie bereid, nu een en ander wordt onderzocht door de Internationale Walviscommissie, contact op te nemen met de Deense en Faroërautoriteiten ten einde te overleggen over het te voeren communautaire beleid?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(10 december 1985)**

De Commissie zou het geachte Parlementslid er op willen wijzen dat er over het probleem van de bescherming van de walvissen in het algemeen en van de traditionele jacht op de Faroëreilanden in het bijzonder tijdens de zitting van mei 1985 ⁽¹⁾ uitvoerig is gedebatteerd, waarbij alle partijen aan het woord zijn gekomen.

Tijdens dit debat heeft de Commissie gewezen op de maatregelen welke de Gemeenschap op dit gebied heeft genomen en heeft zij haar mening te kennen gegeven over de diverse punten uit de resolutie welke door de heer Muntingh namens de Commissie voor milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming was ingediend.

De Commissie is van oordeel dat de thans geldende communautaire maatregelen voldoende zijn om de instandhouding van de walvisachtigen te garanderen en heeft voor het ogenblik niet de bedoeling om voorstellen te doen die een wijziging van het nu toe door de Gemeenschap ter zake gevoerde beleid op het oog hebben.

⁽¹⁾ Debatten van het Europese Parlement, nr. 2 — 326.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1300/85
van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 81/10)**

Betreft: Overbemesting

In Nederland werd door de minister van Landbouw en Leefmilieu een tijdelijke wet goedgekeurd waardoor gedurende twee jaar een volledig verbod wordt opgelegd voor het bouwen van intensieve varkens- en pluimveehouderijen. Met name in die gebieden waar door de overbemesting niet alleen de bodemvruchtbaarheid wordt aangetast, maar ook het grondwater.

Kan de Commissie het volgende meedelen:

- Zijn er in de EEG-Lid-Staten streken waar door de overconcentratie van intensieve varkens- en pluimveehouderijen problemen zijn in verband met overbemesting en mogelijke vervuiling van het grondwater?
- Zijn er buiten Nederland nog Europese regio's waar dergelijke maatregelen genomen werden?
- Is er een EEG-richtlijn dienaangaande?
- Zo nee, is de Commissie van plan een initiatief dienaangaande te nemen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(21 november 1985)**

1. Bij een in 1978 uitgevoerd onderzoek ⁽¹⁾ in het kader van het studieprogramma van de Commissie is geconstateerd dat er in Nederland, België en de Bondsrepubliek Duitsland gebieden met overbemesting waren. Aangezien de onderzochte gebieden van die landen vrij klein zijn in vergelijking met de in Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, Italië en Denemarken bestudeerde gebieden, is het niet uitgesloten dat er binnen die vrij uitgestrekte gebieden van laatst genoemde landen zones met overbemesting bestaan, die met de gebruikte analysemethode niet kon worden opgespoord.

2. Voor zover de Commissie weet, zijn er in de andere Lid-Staten geen soortgelijke maatregelen als in Nederland genomen. Vaak worden ten aanzien van exploitatievergunningen evenwel beperkingen opgelegd met het oog op de bescherming van het milieu, bijvoorbeeld in het kader van de „Gülleverordnung” in de Bondsrepubliek Duitsland of de wet inzake de geklasseerde industriële installaties in Frankrijk.

3. Neen.

4. In haar recente groenboek „Perspectieven voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid” ⁽²⁾ stelt de Commissie dat een gemeenschappelijke actie nodig is om de aan de intensieve veehouderij verbonden problemen op te lossen. Zij acht zulke actie niet alleen nodig ter bescherming van het milieu maar ook om een eerlijke concurrentie te garanderen. In het kader van de actie zou een stelsel van vergunningen kunnen worden ingevoerd voor het oprichten van gebouwen voor de intensieve veehouderij en voor het uitoefenen van de betrokken activiteit zelf.

⁽¹⁾ De mest- en gierverspreiding op landbouwgrond in de EEG. Informatie over landbouw nr. 47 — 51.

⁽²⁾ Doc(85) 333 def.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1323/85
van Sir Jack Stewart-Clark en Sir Fred Catherwood
(ED—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 81/11)**

Betreft: Sociale kosten in verband met het gebruik van alcohol in de Lid-Staten

1. Welke maatregelen neemt de Commissie om de sociale kosten in verband met het gebruik van alcohol in de Lid-Staten te verminderen?
2. Welke waren in de afgelopen twintig jaar de jaarlijkse wijzigingen in de reële (geïndexeerde) prijzen van wijn, spiritueliën en bier in elk van de Lid-Staten?

3. Hoe groot was het aandeel van a) de accijns en b) de BTW op bier, wijn en sterke drank in de totale ontvangsten uit belastingen en sociale bijdrage in elk der Lid-Staten in 1960, 1970, 1975 en 1980 — 1984?

4. Hoe hoog was het totale alcoholverbruik (in eenheden zuivere alcohol) per hoofd van de bevolking van vijftien jaar en ouder in de Lid-Staten in 1960, 1970, 1975 en 1980 — 1984?

5. Welke onderdelen van de Europese Commissie hebben belangen bij productie, distributie en gebruik van alcohol? Is de Commissie het ermee eens dat zij vanwege de inhoud van het Verdrag van Rome de gevolgen van het gebruik van alcohol voor de volksgezondheid in de Gemeenschap heeft verwaarloosd?

5. Het Directoraat-generaal VI, Landbouw, is verantwoordelijk voor de ordening der markten van produkten van bijzondere teelten, met inbegrip van wijn, alcohol en afgeleide produkten. Andere diensten van de Commissie zijn verantwoordelijk voor belastingen, consumentenbescherming, volksgezondheid, statistieken, enz.

De Commissie volgt de in de Lid-Staten tegen alcoholmisbruik getroffen maatregelen van nabij.

Er werd een studie gemaakt van de medisch-sociale aspecten van alcoholmisbruik in Europa, die in 1982 werd gepubliceerd.

Er werd door de Commissie een studiebijeenkomst georganiseerd over „alcoholmisbruik in de Europese Gemeenschap” (maart 1983), waarvan een verslag werd gepubliceerd (EUR 9625).

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie
(29 november 1985)**

1. Geen: dergelijke maatregelen blijven tot de verantwoordelijkheid van de Lid-Staten behoren.

2. Tussen 1970 en 1984 stegen de consumentenprijzen voor alcoholische dranken als aangegeven. Voor de jaren vóór 1970 zijn geen gegevens beschikbaar en de gegevens voor Griekenland hebben betrekking op de jaren 1975 — 1984. De cijfers tussen haakjes geven de stijging van het algemene indexcijfer van de consumentenprijzen voor de betrokken perioden aan.

Bondsrepubliek Duitsland	60 % (95 %),
Nederland	60 % (145 %),
Luxemburg	115 % (160 %),
België	130 % (170 %),
Denemarken	165 % (255 %),
Frankrijk	235 % (275 %),
Verenigd Koninkrijk	245 % (380 %),
Italië	400 % (555 %),
Ierland	435 % (510 %),
Griekenland	225 % (715 %).

3. Deze gegevens komen van Eurostat en zullen aan het geachte Parlementslid worden toegezonden.

4. Hieronder volgen de gegevens aangaande het gemiddelde totale alcoholverbruik van personen van 15 jaar en ouder in liters pure alcohol:

	1960	1970	1975	1979	1983
België	10,9	9,4	13,0	13,9	16,7
Denemarken	5,5	8,9	11,5	12,0	12,8
Duitsland	7,8	11,4	15,9	12,7	13,2
Frankrijk	24,9	22,8	22,0	20,8	16,6
Griekenland	—	6,2	7,1	—	8,7
Ierland	4,8	7,3	9,1	10,0	9,5
Italië	16,6	18,2	17,6	16,0	15,8
Luxemburg	13,1	13,0	15,5	20,0	22,0
Nederland	3,7	7,7	11,8	12,1	11,3
Verenigd Koninkrijk	5,6	8,3	10,5	9,8	8,5

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1330/85
van de heer Karel de Gucht (L—B)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 81/12)

Betreft: Invoer van auto's uit andere Lid-Staten

Is de Commissie er zich van bewust dat de individuele eindverbruiker nog steeds moeilijkheden zal ondervinden bij de parallelle invoer van nieuwe auto's uit andere Lid-Staten, ondanks de invoering op 1. 7. 1985 van Verordening (EEG) nr. 123/85 ⁽¹⁾, meer bepaald wat betreft de aflevering van de zogenaamde gelijkvormigheidsattesten, aangezien juist de nationale dealers belast zijn met de aflevering van deze attesten?

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij overweegt te nemen om deze hinderpaal met het oog op de verwezenlijking van een gemeenschappelijke automarkt uit de weg te ruimen?

⁽¹⁾ PB nr. L 15 van 18. 1. 1985, blz. 16.

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(13 november 1985)

De Commissie kent de moeilijkheden die parallelle importeurs, zowel particulieren als handelaren, ondervinden bij de invoer van nieuwe voertuigen uit andere Lid-Staten. In september 1984 heeft zij de Lid-Staten een mededeling gezonden over de goedkeurings- en registratieformaliteiten bij invoer uit andere Lid-Staten en de verenigbaarheid ervan met de EG-wetgeving. In die mededeling stelde de Commissie dat nationale autoriteiten die belangrijke openbare functies (in het bijzonder de bevoegdheid om gelijkvormigheidsattesten uit te reiken) welke alleen zij mogen uitoefenen aan fabri-

kanten of hun vertegenwoordigers delegeren, er voor moeten zorgen dat de gedelegeerde bevoegdheden worden uitgeoefend op een wijze die strookt met het vrije verkeer van goederen in de Gemeenschap. De Commissie heeft er ook op gewezen dat de Lid-Staten procedures moeten instellen waarbij de uit andere Lid-Staten ingevoerde voertuigen worden geregistreerd aan de hand van de door de autoriteiten van het land van uitvoer verstrekte documenten, in zover deze de gegevens bevatten die nodig zijn voor de registratie in het land van invoer. Inmiddels is de Commissie moeten optreden tegen drie Lid-Staten wier registratieformaliteiten voor ingevoerde voertuigen niet aan de bovengenoemde principes voldoen. In één geval heeft de Commissie de zaak voor het Hof van Justitie gebracht.

In haar Besluit van 19 december 1974 in de zaak *General Motors Continental* ⁽¹⁾ oordeelde de Commissie dat het aanrekenen van een buitensporige prijs door een onderneming die volgens de nationale wetgeving bevoegd was verklaard om gelijkvormigheidsattesten uit te reiken, misbruik van een machtspositie in de zin van artikel 86 van het EEG-Verdrag was. Dezelfde conclusie trok zij op 2 juli 1984 in de zaak *BL* ⁽²⁾, die momenteel aanhangig is voor het Hof van Justitie ⁽³⁾, over discriminerende of te hoge prijzen en het ontbreken van attesten voor bepaalde wagens. Het Directoraat-generaal Concurrentie onderzoekt momenteel een bewering over de aangerekende prijs en de tijd nodig voor het uitreiken van een attest door een andere fabrikant en zal met genoeg alle andere gevallen bestuderen die het geachte Parlementslid of de betrokkenen kunnen mededelen.

⁽¹⁾ PB nr. L 29 van 3. 2. 1975.

⁽²⁾ PB nr. L 107 van 2. 8. 1984, blz. 11.

⁽³⁾ Zaak 226/84, PB nr. C 277 van 17. 10. 1984, blz. 3.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1366/85

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 81/13)

Betreft: Kosten nierdialyse in de EG-landen

Een Belgisch onderdaan die b.v. tijdens een reis of een ander kortstondig verblijf in Frankrijk een nierdialyse — behandeling ondergaat, betaalt achteraf ongeveer 20 % van de kosten voor deze behandeling. Een Frans onderdaan die dezelfde behandeling ondergaat in België, krijgt achteraf geen rekening gepresenteerd en krijgt die behandeling dus gratis.

Is de Commissie van deze toestand op de hoogte?

Kan zij mij informeren hoe het in dit verband gesteld is in de andere EG-landen? Is de Commissie niet van mening dat er dringend voorstellen moeten worden geformuleerd om de toestand in de diverse Lid-Staten eenvormig te maken en in elk geval ook rechtvaardiger?

Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie

(5 december 1985)

Personen die onder de Franse sociale-zekerheidsregeling vallen en aan een aandoening lijden die een langdurige behandeling en een bijzonder kostbare therapie noodzakelijk maakt zijn vrijgesteld van de eigen bijdrage. De beslissing tot vrijstelling wordt op advies van de medische controle genomen door de administratieve diensten van het plaatselijk ziekenfonds. Hieruit volgt in het algemeen dat personen die een nierdialysebehandeling ondergaan slechts een franchise van FF 80 per maand betalen.

Wanneer iemand op wie Verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ van toepassing is enige tijd in een Lid-Staat verblijft waar hij of zij noch woonachtig, noch werkzaam is bepaalt vorengenoemde verordening dat de betrokkene recht heeft op iedere door hem of haar benodigde dringende medische behandeling vanwege het orgaan van de verblijfplaats, en wel volgens de bepalingen van de wetgeving die dit orgaan toepast, alsof de betrokkene erbij was aangesloten. Om gebruik te kunnen maken van de betrokken bepaling (artikel 22, lid 1, sub a) en i) van Verordening (EEG) nr. 1408/71 moet de betrokkene in het bezit zijn van een formulier E 111 dat voor het vertrek uit het land waar de betrokkene woonachtig is is ingevuld door het sociale-zekerheidsorgaan waarbij hij of zij is aangesloten. De uiteindelijke kosten van iedere medische behandeling die verstrekt is komt ten laste van de Lid-Staat waar de betrokkene is aangesloten.

Bij Besluit 123 ⁽²⁾ heeft de Administratieve Commissie van de Europese Gemeenschappen voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers de werkingssfeer van formulier E 111 uitgebreid tot personen die nierdialysebehandelingen nodig hebben.

Hieruit volgt dat een persoon die tijdelijk in Frankrijk verblijft en in het bezit is van een formulier E 111 de nierdialysebehandeling onder dezelfde voorwaarden kan verkrijgen als degenen die in Frankrijk onder de Franse sociale-zekerheidsregeling vallen.

De Commissie zou nadere inlichtingen wensen betreffende het bijzondere geval waarnaar het geachte Parlementslid verwijst, ten einde te kunnen beoordelen of de communautaire regeling juist is toegepast door de Franse instellingen.

⁽¹⁾ PB nr. L 230 van 22. 8. 1983.

⁽²⁾ PB nr. C 203 van 2. 8. 1984.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1451/85
van mevrouw Ursula Schleicher (PPE—D)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 81/14)

Betreft: Straling afkomstig van radon

In Zweden en enkele landen van de Europese Gemeenschap heeft de blootstelling van diverse bevolkingsgroepen aan straling afkomstig van radon aanleiding gegeven tot bezorgdheid. In diverse landen van de Gemeenschap werd onderzoek ingesteld om de daadwerkelijke belasting en de eventuele schade vast te stellen.

Kan de Commissie mededelen tot welke resultaten men is gekomen en of zij voornemens is op dit gebied activiteiten te ontplooiën?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie

(6 december 1985)

Het stralingsbeschermingsprogramma voor 1980 — 1984 ⁽¹⁾ had ook betrekking op onderzoekwerkzaamheden in verband met de blootstelling van de bevolking aan straling afkomstig van radon en de bijproducten van radon; meer in het bijzonder ging het daarbij om beoordelingsprogramma's voor de blootstelling aan radon in besloten omgeving in verschillende Lid-Staten en bepaalde aspecten van het fundamenteel aerosolonderzoek. Het Programma voor 1985 — 1989 zal verder dienen ter ondersteuning van onderzoek met betrekking tot de evaluatie van parameters inzake blootstelling aan radon en met het oog op de ontwikkeling van kostenefficiënte tegenmaatregelen waardoor de blootstelling aan radon in woningen kan worden verminderd.

Op studiedagen die onlangs door de Commissie werden georganiseerd (twee seminars waarvan de handelingen verkrijgbaar zijn) werd een overzicht van de thans beschikbare kennis over blootstelling aan radon in woningen verschaft. Daarbij werd geconcludeerd dat de gemiddelde blootstelling van de Europese bevolking aan radon redelijk goed bekend is. Enkele specifieke situaties die eventueel een risico voor de volksgezondheid inhouden, werden geïdentificeerd. In de meeste gevallen is de grote mate van blootstelling afhankelijk van de natuurlijke karakteristieken van de ondergrond, hoewel een aantal bouwmaterialen daartoe op significante wijze kunnen bijdragen indien deze worden gebruikt in moderne energie-efficiënte woningen met geringe ventilatie.

In verschillende Lid-Staten is men reeds begonnen met het ontwikkelen van een beleid inzake de controle van de blootstelling aan radon. Bij de Commissie heeft de groep deskundigen die krachtens artikel 31 van het Euratom-Verdrag wordt bijeengeroepen en die de Commissie van advies moet dienen inzake de basisnormen voor de bescherming tegen straling dergelijke aangelegenheden tot dusver nauwkeurig in de gaten gehouden; die groep heeft onlangs een werkgroep ad hoc opgericht om verslag uit te brengen over de verschillende nationale benaderingen, ten einde de Commissie te kunnen adviseren in verband met de te nemen maatregelen.

Voorts mag men niet vergeten dat de Gemeenschap sedert 1959 heel wat richtlijnen ⁽²⁾ betreffende de basisnormen heeft uitgewerkt, die door de afzonderlijke Lid-Staten ten uitvoer moeten worden gelegd; deze gelden voor alle risico's

die in verband kunnen worden gebracht met blootstelling aan straling en garanderen dus de bescherming van de bevolking en van de werkers.

⁽¹⁾ PB nr. L 78 van 25. 3. 1980.

⁽²⁾ PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1. PB nr. L 265 van 5. 10. 1984, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1475/85

van Sir Henry Plumb (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 september 1985)

(86/C 81/15)

Betreft: Duitse Bondsrepubliek en artikel 3 c) van het Verdrag van Rome

Is het de Commissie bekend dat autobuschauffeurs van andere Lid-Staten die de Duitse Bondsrepubliek binnenkomen een uitgebreid formulier moeten invullen met bijzonderheden over de passagiers, de bestemming en de hoeveelheid meegebrachte brandstof? Duitse buschauffeurs die terugkomen in de Duitse Bondsrepubliek behoeven dat formulier niet in te vullen; is een en ander een overtreding van artikel 3, sub c) van het Verdrag van Rome?

Zo ja, welke maatregelen zal de Commissie nemen?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie

(18 november 1985)

Het is de Commissie niet bekend dat vervoerondernemingen uit andere Lid-Staten door de Duitse autoriteiten op enigerlei wijze zouden worden gediscrimineerd.

Zij zal het door het geachte Parlementslid ter sprake gebrachte onderwerp evenwel onder de aandacht brengen van de Duitse autoriteiten. In dit verband zou de Commissie het geachte Parlementslid willen verzoeken alle gedetailleerde gegevens te verschaffen waarover hij met betrekking tot de in deze vraag aan de orde gestelde praktijken beschikt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1551/85

van de heer Leendert van der Waal (NI—NL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1985)

(86/C 81/16)

Betreft: Harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren

Op 17 juli 1979 heeft de Commissie een gewijzigd voorstel voor een verordening tot harmonisatie van bepaalde voor-

schriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren ingediend ⁽¹⁾. Sederdien heeft zich over de gehele linie van de binnenscheepvaart een negatieve ontwikkeling voorgedaan.

1. Is de Commissie niet van mening, dat gelet op die geschetste ontwikkeling, de feiten het gewijzigd voorstel van 17 juli 1979 hebben achterhaald? Zo nee, waarom niet?
2. Is de Commissie van plan spoedig met een aan de actualiteit aangepast nieuw voorstel te komen? Zo nee, waarom niet?

⁽¹⁾ PB nr. C 206 van 16. 8. 1979, blz. 3.

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(21 november 1985)**

De doelstellingen van het in 1975 ingediende en in 1979 gewijzigde voorstel voor een verordening van de Raad tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het goederenvervoer over de binnenwateren zijn nog steeds actueel. Zij hebben in hoofdzaak betrekking op de harmonisatie van de concurrentievoorwaarden en de verbetering van de sociale voorwaarden en van de veiligheid.

Zodra de Centrale Commissie voor de Rijnvaart klaar is met haar onderhandelingen over een nieuwe sociale regeling, hetgeen voor het voorjaar van 1986 mag worden verwacht, zal de Commissie in samenwerking met alle belanghebbende partijen een wijziging van haar voorstel uitwerken en daarbij rekening houden met de technische vooruitgang in de binnenvaart en de behoefte om de rentabiliteit en de sociale vooruitgang in deze vervoerssector te bevorderen.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1554/85
van mevrouw Marie-Noëlle Lienemann (S—F)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(25 september 1985)

(86/C 81/17)

Betreft: Dodelijke slachtoffers bij gebruik van de diverse verkeersmiddelen

Kan de Commissie mededelen hoeveel dodelijke slachtoffers er per 100 miljoen ton/km en reizigers/km voor het vervoer over de weg, per spoor en te water in de verschillende Lid-Staten van de Gemeenschap te betreuren zijn?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(18 november 1985)**

Het geachte Parlementslid gelieve hieronder een tabel aan te treffen waarin percentages zijn opgenomen met betrekking tot dodelijke ongelukken voor het meest recente jaar waarover gegevens beschikbaar zijn, in het algemeen 1983.

Hierbij werd van de volgende informatie gebruik gemaakt:

Aantal dodelijke slachtoffers:

Wegen en spoorwegen: BSEG „Statistisch jaarboek voor vervoer, communicatiemiddelen, vreemdelingenverkeer, 1970 — 1983”, behalve voor het wegvervoer in Italië en Nederland, waar de cijfers afkomstig zijn uit „Trends in the Transport Sector, 1970 — 1983”, een publikatie van de ECMV

Binnenwateren: D Statistisches Bundesamt Wiesbaden, NL Rijkswaterstaat

Ton-km and reizigers-km

Alle takken van vervoer (rail, weg, binnenwateren): ECMV „Trends in the Transport Sector, 1970 — 1983”

Aantal doden in 1983

Lid-Staat	per 100 miljoen ton-km			per 100 miljoen reizigers-km	
	Weg	Rail ⁽¹⁾	Binnenwateren	Weg	Rail ⁽¹⁾
Bondsrepubliek Duitsland	9,4	0,4	0,012	2,2	0,6
Frankrijk	13,4	0,4	g. g. b.	g. g. b.	0,4
Italië	5,4	0,8 ⁽²⁾	—	1,8	0,3 ⁽²⁾
Nederland	10,4	3,8	0,006	1,4	1,2
België	10,5 ⁽²⁾	0,5	g. g. b.	2,9	0,5
Luxemburg	9,6 ⁽²⁾	0,2	g. g. b.	g. g. b.	0,4
Verenigd Koninkrijk	5,5	0,06	—	1,2	0,03
Ierland	11,3 ⁽³⁾	0,7 ⁽²⁾	—	g. g. b.	0,6 ⁽²⁾
Denemarken	9,0	4,0	—	1,5 ⁽³⁾	1,5
Griekenland	23,3	6,1	—	9,3	2,5

⁽¹⁾ Met inbegrip van ongelukken op overwegen.

⁽²⁾ 1982.

⁽³⁾ 1980.

g. g. b.: Geen gegevens beschikbaar.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1561/85
van de heer Sylvester Barrett (RDE-IRL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1985)

(86/C 81/18)

Betreft: Western drainage scheme (drainageprogramma in Ierland)

Wil de Commissie details verstrekken over het aantal aanvragen waarvoor goedkeuring is verleend en de bedragen die zijn uitgekeerd aan Ierse landbouwers die in het kader van het „Western Drainage Scheme” EG-steun hebben verkregen; kan zij voorts opgeven hoeveel arbeidsplaatsen in het kader van dit programma behouden zijn gebleven of gecreëerd?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(22 november 1985)

Per 31 december 1984 was aan 26 030 landbouwbedrijven in de probleemgebieden van West-Ierland een positief antwoord gegeven op hun aanvraag om steun voor perceelsdrainage in het kader van Richtlijn 78/628/EEG⁽¹⁾ en Verordening (EEG) nr. 2195/81⁽²⁾. Tot dezelfde datum was voor deze werkzaamheden in totaal 45 886 209 IR £ aan steun uitbetaald. Uiteraard heeft dit geleid tot extra werkgelegenheid voor de agrarische beroepsbevolking, bij aannemers van draineringswerkzaamheden en bij leveranciers van het daarvoor benodigde materiaal, maar de Commissie beschikt niet over ramingen van het aantal arbeidsplaatsen dat aldus kon worden gecreëerd of behouden.

Behalve voor perceelsdrainage zijn bij Richtlijn 78/628/EEG en Verordening (EEG) nr. 2195/81 ook financiële middelen ter beschikking van de Ierse regering gesteld voor de aanleg van hoofdafvoerkanaal in drie stroomgebieden binnen de probleemgebieden. Tot dusver hebben ongeveer 2 050 landbouwbedrijven hiervan geprofiteerd. De Commissie bezit geen volledige raming van het aantal arbeidsplaatsen dat dank zij dit programma onderdeel is gered of gecreëerd, maar vermeld kan worden dat gemiddeld 505 arbeidsplaatsen zijn ingeschakeld bij de eigenlijke aanleg van de hoofdafvoerkanaal.

⁽¹⁾ PB nr. L 296 van 29. 7. 1978, blz. 5.

⁽²⁾ PB nr. L 214 van 1. 9. 1981, blz. 5.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1568/85
van de heer Karel De Gucht (L—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1985)

(86/C 81/19)

Betreft: Vergelijkbaarheid van de attesten van vakbekwaamheid

Het vrije verkeer van werknemers, één van de peilers van de gemeenschappelijke markt, is niet enkel door de economi-

sche recessie in gevaar maar ook door de onvergelijkbaarheid van de getuigschriften van vakbekwaamheid afgeleverd in de diverse Lid-Statens.

Kan de Commissie dan ook mededelen welke initiatieven zij reeds genomen heeft om te komen tot een grotere doorzichtigheid en vergelijkbaarheid van de getuigschriften van vakbekwaamheid?

Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie

(2 december 1985)

Reeds jarenlang is het door het geachte Parlementslid gestelde probleem het voorwerp van bijzondere studies en inspanningen van de Commissie.

Het gaat hier immers om de verwerkelijking van het Achtste Beginsel van het Besluit van de Raad 63/266/EEG⁽¹⁾, waardoor de wederzijdse erkenning mogelijk moet worden van getuigschriften en andere titels die worden afgegeven bij de beëindiging van de beroepsopleiding.

De Commissie werkt thans met de hulp van het Europees Centrum voor de Ontwikkeling van de Beroepsopleiding aan de tenuitvoerlegging van de beschikking van de Raad van 16 juli 1985⁽²⁾ inzake de vergelijkbaarheid van de getuigschriften van vakbekwaamheid tussen Lid-Statens van de Europese Gemeenschap. Dit besluit, dat een eerste concreet resultaat is op de weg naar ruimere mobiliteit voor de zelfstandigen, opent voor alle beroepen of groepen beroepen waarvan de praktische inhoud op Europees niveau vergelijkbaar is bevonden, de mogelijkheid daaraan bekendheid te geven via publicatie in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen en tot verspreiding door nationale coördinatieinstanties van de informatie onder alle betrokken organen op nationaal, regionaal en lokaal vlak als ook in alle betrokken beroepssectoren.

De vergelijkbaarheid van de diploma's wordt gewaarborgd door een technische werkwijze waarbij de overheid en de sociale partners worden ingeschakeld. Hoewel deze werkwijze op dit ogenblik beperkt blijft tot de geschoolde arbeiders rekent de Commissie erop haar geleidelijk te kunnen uitbreiden tot andere beroepsgroepen.

⁽¹⁾ PB nr. 63 van 20. 4. 1963.

⁽²⁾ PB nr. L 199 van 31. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1587/85
van mevrouw Dorothee Piermont (ARC—D)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1985)

(86/C 81/20)

Betreft: Eenzijdige uitbreiding door Frankrijk van de 12-mijlszone tot een „veiligheidszone” van 72 zee-mijlen rond het koraaleiland Mururoa

Frankrijk heeft de Conventie van Genève inzake het zeerecht ondertekend die bepaalt dat de zee, met uitzondering van de

territoriale wateren (12 zeemijlen), toegankelijk is voor alle naties en dat geen enkele staat het recht heeft een deel daarvan aan zijn soevereiniteit te onderwerpen.

Frankrijk heeft omwille van zijn atoomproeven rond het koraaleiland Mururoa eenzijdig een extra zone van 60 zeemijlen tot „veiligheidszone” verklaard en deze voor het verkeer afgesloten. Volgens een bevel van president Mitterrand van 18. 8. 1985 moeten schepen die in deze eenzijdig afgekondigde „veiligheidszone” binnendringen, indien nodig met wapengeweld verwijderd worden.

1. Deelt de Commissie mijn mening dat deze eenzijdige uitbreiding van de nationale soevereiniteit tot 72 zeemijlen indruist tegen de geldende en door Frankrijk zelf ondertekende Conventie van Genève?
2. Deelt de Commissie mijn overtuiging dat de dreiging met wapengeweld tegen schepen die in de verbrede zone maar niet in de territoriale wateren varen, die bovendien ongewapend zijn en tot enig doel hebben van het recht op vrije meningsuiting gebruik te maken, geweldloos tegen de Franse atoomproeven te protesteren en de gevolgen van deze proeven waar te nemen, elke rechtsgrond mist en een oorlogdaad betekent?

**Antwoord van de heer De Clerq
namens de Commissie**

(21 november 1985)

De door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde vraagstukken vallen niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1606/85

van de heer Horst Seefeld (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 81/21)

Betreft: Controle op de bijwerkingen van geneesmiddelen bij bestuurders van motorvoertuigen

Hoe staat de Commissie tegenover het onlangs gepubliceerde standpunt dat wel 50 procent van de verkeersdeelnemers die een overtreding begaan, van te voren medicijnen hebben ingenomen? Meestal blijft het duister of het gedrag dat tot het ongeval leidde te wijten is aan de gevolgen van geneesmiddelen, daar bij de verzameling van bewijsmateriaal vrijwel steeds wordt geïnformeerd naar alcohol, maar slechts zelden naar geneesmiddelen.

Zal de Commissie zich in het Veilig-Verkeersjaar 1986 ook met deze problematiek bezighouden en eventueel voorstellen doen over de vraag op welke wijze in de Europese Gemeenschap op alle geneesmiddelen duidelijk en onomwonden kan worden aangegeven welke invloed deze kunnen hebben op de rijvaardigheid?

Zijn de Commissie tests bekend omtrent methoden om gebruikers van geneesmiddelen de dringend noodzakelijke

voorlichting over de bijwerkingen van hun geneesmiddel te doen toekomen en is zij bereid deze tests eventueel te steunen?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie**

(6 december 1985)

Bijlage III bij Richtlijn 80/1263/EEG van de Raad van 4 december 1980 betreffende de invoering van een Europees rijbewijs⁽¹⁾, die sinds 1 januari 1983 van kracht is, bepaalt dat rijbewijzen niet mogen worden afgegeven of verlengd indien de aanvragers of bestuurders regelmatig verdovende middelen of geneesmiddelen gebruiken welke hun vermogen om veilig te rijden kunnen aantasten, tenzij hun aanvraag wordt gesteund door een bevoegd medisch advies.

Een dergelijke bepaling is in de nationale wetgeving van de Lid-Staten opgenomen. Zij stelt in het licht dat de medische autoriteit het meest bevoegd is om te oordelen of het gebruik van een geneesmiddel al of niet te verenigen is met de verkeersveiligheid. De simpele vermelding op de bijsluiters bij het geneesmiddel draagt wel bij aan de oplossing van dit probleem, maar is niet voldoende.

De Commissie is niet bekend met de door het geachte Parlementslid bedoelde proeftests. Dit zeer ingewikkelde probleem zal evenwel ter hand worden genomen in het kader van de geplande werkzaamheden voor de harmonisatie van de normen voor de lichamelijke en geestelijke geschiktheid waaraan voor de afgifte of verlenging van de rijbewijzen moet worden voldaan.

Ter gelegenheid van het jaar van de verkeersveiligheid zal in de loop van 1986 in Amsterdam een congres worden gehouden waarop onder andere dit probleem met betrekking tot jonge autobestuurders zal worden behandeld. De conclusies van dit congres zouden aanleiding kunnen geven tot aanvullende maatregelen op dit gebied.

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1980, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1618/85

van de heer Horst Seefeld (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 september 1985)

(86/C 81/22)

Betreft: Beleid inzake beroepsopleiding

Kan de Commissie mededelen welke positieve resultaten het besluit van de Raad van 11 juli 1983 „over het beroepsopleidingsbeleid in de Europese Gemeenschap tijdens de jaren '80”, waarbij de Lid-Staten verplicht werden alle schoolverlaters een zesmaandelijks opleiding of arbeidservaring te doen toekomen, heeft opgeleverd?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie
(3 december 1985)**

De Commissie legt thans de laatste hand aan een overzicht van het door de Lid-Staten na de resolutie van de Raad van 11 juli 1983 ⁽¹⁾ ten uitvoer gelegde opleidingsbeleid voor jongeren. Verwacht wordt dat zij binnenkort een verslag over het overzicht zal publiceren.

De voornaamste conclusies die uit het overzicht kunnen worden getrokken zijn:

- de meeste Lid-Staten zijn de in de resolutie van de Raad van 11 juli 1983 gedane minimumtoezegging tot het bieden aan alle jongeren van enige basisberoepsopleiding aan het einde van de periode van verplicht onderwijs, nagekomen — of zullen dit op korte termijn doen;
- in een aantal gevallen waren hiervoor grote inspanningen ter uitbreiding van het aantal beschikbare opleidingsplaatsen nodig;
- de Lid-Staten hebben eveneens toe te juichen maatregelen getroffen om ondernemingen vollediger te betrekken bij het plannen en verwezenlijken van opleidingsprogramma's voor jongeren;
- desondanks is er nog steeds reden om zich af te vragen of de huidige voorzieningen toereikend zijn om het hoofd te bieden aan de uitdagingen als gevolg van de technologische en economische veranderingen en of zij beantwoorden aan de behoeften van de individuele jongeren, met name van diegenen die afkomstig zijn uit kansarme groepen en regio's.

Begin 1986 zal er een mededeling over het onderwijs aan en de opleiding van jongeren bij de Raad worden ingediend die voortbouwt op de ervaring opgedaan bij de verschillende recente communautaire activiteiten op dit gebied en waarin enkele nieuwe benaderingen worden voorgesteld.

⁽¹⁾ PB nr. C 193 van 20. 7. 1983.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1634/85

van de heer Karl von Wogau (PPE—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 september 1985)

(86/C 81/23)

Betreft: Inning van een heffing voor de kosten van de kwaliteitscontrole voor groenten en fruit

1. Zijn de Lid-Staten gerechtigd ter bestrijding van de kosten van kwaliteitscontroles (EEG-normen) voor groenten en fruit aan de marktpartijen een heffing op te leggen en wel met name voor wat betreft:
 - a) de controles op binnenlandse produkten
 - b) de controles met betrekking tot de handel met andere Lid-Staten (invoer/uitvoer)
 - c) de controles met betrekking tot de handel met derde landen (invoer/uitvoer)?

2. Deelt de Commissie de mening dat een dergelijke heffing in de intracommunautaire handel beschouwd moet worden als een heffing met gelijke werking als een douanerecht, temeer daar de controles facultatief zijn?

3. Kan volgens de Commissie de kwaliteitscontrole worden beschouwd als een echte dienstverlening aan de marktpartijen, die krachtens de marktordening voor groenten en fruit geen waren mogen verhandelen die niet aan de communautaire kwaliteitsnormen voldoen, of moet de controle op de naleving van de normen niet eerder worden beschouwd als dienstverlening aan het publiek, waarvan de kosten door de staat moeten worden gedragen?

4. Het Europese Hof van Justitie hanteert in soortgelijke gevallen het principe dat de hoogte van de controleheffing in geen geval hoger mag zijn dan de effectieve controlekosten. Hoe kan nu bij een steekproefsgewijze controle worden voorkomen dat de heffing alleen diegene treft wiens produkt toevalligerwijze het onderwerp van een steekproef is en door de langere wachttijden reeds benadeeld is, zonder inbreuk te maken op bovengenoemd principe (een algemene heffing op basis van de omzet, bij voorbeeld 1 BFR per kilo voor alle ondernemingen, zou een opbrengst hebben die de effectieve controlekosten reeds sterk te boven gaat)?

5. Kan de Commissie mededelen of zij moeite doet om een uniforme basis voor alle Lid-Staten tot stand te brengen, bij voorbeeld door de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor de heffing van de controlekosten of te besluiten tot communautaire financiering van de controles, ter voorkoming van de belangrijke concurrentievervalsing die ontstaat doordat sommige Lid-Staten een bepaalde heffing wel en de andere deze niet toepassen?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(10 december 1985)**

De kwaliteitsnormen (EEG) voor groenten en fruit moeten worden nageleefd wanneer het produkt in verse staat aan de consument wordt aangeboden. Aangezien het hier communautaire normen betreft, zijn ze in alle Lid-Staten van kracht en moeten ze niet alleen worden toegepast op produkten die door een Lid-Staat naar een andere Lid-Staat worden verzonden of naar derde landen worden uitgevoerd, maar eveneens op produkten die in de producerende Lid-Staat in de handel worden gebracht of uit derde landen worden ingevoerd.

De communautaire bepalingen inzake de kwaliteitscontrole voor groenten en fruit verbiedt de Lid-Staten niet deze controles gratis uit te voeren of van de betrokken ondernemingen de terugbetaling van de bij deze controles opgelopen kosten te eisen. Daaruit moet worden geconcludeerd dat de communautaire voorschriften het aan de Lid-Staten overlaten de kwestie van de financiering van de controles op te lossen.

Volgens de inlichtingen waarover de Commissie beschikt worden de financiële lasten van de kwaliteitscontroles in de meeste Lid-Staten volledig door de overheid gedragen, terwijl

in de overige Lid-Staten de kosten van de controle ten minste gedeeltelijk door andere organismen of door de marktpartijen schijnen te worden gedragen. De Commissie meent dat de lasten, indien ze door de marktpartijen worden gedragen, niet moeten worden beschouwd als een heffing met gelijke werking als het douanerecht tenzij ze uitsluitend op uitgevoerde of ingevoerde produkten worden toegepast. Indien evenwel het vrijhandelsverkeer door verschillen tussen de nationale bepalingen inzake de financiering van de kwaliteitscontrole zou worden belemmerd zal de Commissie niet nalaten om in het kader van de bevoegdheden die haar krachtens artikel 155 van het EEG-Verdrag zijn verleend, de nodige maatregelen te treffen om het vrije verkeer van aan kwaliteitscontroles onderworpen produkten te garanderen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1651//85

van de heer James Ford (S—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/24)

Betreft: Discriminatie ten aanzien van alleenstaande ambtenaren in het Verenigd Koninkrijk

Is de Commissie ervan op de hoogte dat mannelijke ambtenaren in het Verenigd Koninkrijk een deel van hun salaris in een „fonds voor weduwen en wezen” moeten storten en dat deze regeling niet geldt voor vrouwelijke ambtenaren?

Is de Commissie ervan op de hoogte dat de regering van het Verenigd Koninkrijk en de Commissie gelijke kansen hebben bevestigd dat pensioenen uit arbeid niet onder de Sex Discrimination Act van 1975 (wet tegen discriminatie naar sekse) vallen?

Heeft de Europese Commissie plannen voor een wetgeving die aan deze discriminatie een einde zal maken?

Antwoord van de heer Sutherland

namens de Commissie

(18 november 1985)

Er bestaat een ontwerp-richtlijn van de Gemeenschap over de gelijke behandeling van mannen en vrouwen in de beroepsregelingen van de sociale zekerheid ⁽¹⁾, welk ontwerp thans in de Raad wordt besproken.

Anderzijds heeft de Commissie een aanvang gemaakt met de voorbereiding van een andere ontwerp-richtlijn om onder andere het probleem van de uitkeringen aan de langstlevende te regelen.

Met deze nieuwe communautaire middelen zou de discriminatie waarop het geachte Parlementslid doelt moeten kunnen worden opgeheven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1666/85

van de heer Benjamin Visser (S—NL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/25)

Betreft: Teruggaaf BTW

In de achtste richtlijn van de Raad van 6 december 1979 betreffende harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting, is iedere Lid-Staat verplicht een recht op teruggaaf van de in dat land betaalde BTW toe te kennen aan iedere in een andere Lid-Staat gevestigde belastingplichtige. De teruggaafprocedure verloopt niet altijd vlekkeloos.

1. Is het juist dat Frankrijk slechts voor een beperkt percentage BTW terugbetaalt op leveranties van dieselolie, en geen teruggaaf verstrekt op leveranties van benzine, smeermiddelen, remvloeistof en antivries?
2. Is het juist dat Denemarken in geval van kredietkaarten-systeem behalve voor de verzamelrekening van de kredietkaartenmaatschappij tevens de afzonderlijke tankbonnen opvraagt, wat extra administratie vraagt?
3. Is het juist dat Italië zeer strenge maatstaven hanteert, o. a. geen teruggaaf verstrekt indien de precieze tenaamstelling op facturen ontbreekt, of een postbusnummer bij een adres ontbreekt en dat vervolgens de teruggaaf van BTW op tol een moeizame procedure is?
4. Zijn deze voorbeelden inbreuken op het recht van restitutie volgens de achtste richtlijn BTW en zo ja, wat denkt de Commissie hieraan te doen?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(9 december 1985)

De Achtste Richtlijn van de Raad handelt uitsluitend over de teruggaaf van BTW aan niet-ingezeten belastingplichtigen; zij creëert geen zelfstandig recht op teruggaaf.

Daar Frankrijk overeenkomstig artikel 17, lid 6, van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 ⁽¹⁾ aan ingezetenen belastingplichtigen noch volledige aftrek van BTW op dieselolie noch enige aftrek van BTW op smeermiddelen en remvloeistof toestaat, is het niet verplicht aan niet-ingezetenen belastingplichtigen de BTW op deze produkten terug te betalen. Dat zou discriminerend zijn tegenover zijn eigen ingezetenen.

Ten einde het grote aantal verschillen in de aftrekbaarheid van BTW ten behoeve van belastingplichtigen te harmoni-

seren, heeft de Commissie in januari 1983 bij de Raad een voorstel voor een Twaalfde Richtlijn⁽²⁾ ingediend; de Raad heeft hierover nog geen besluit genomen.

Het is de Commissie niet bekend of Denemarken de tankbonnen opvraagt of zich tevreden stelt met de nota van de kredietkaartenmaatschappij over de plaats waar de brandstof met een dergelijke kaart is aangekocht.

Zelfs als de Deense autoriteiten de tankbon opvragen, zijn zij echter daartoe gemachtigd bij de Achtste Richtlijn, want artikel 3 van die richtlijn bepaalt dat de niet-ingezeten belastingplichtige de oorspronkelijke rekening van de transactie waarvoor de teruggaaf wordt gevraagd, moet indienen.

De Commissie weet dat de teruggaafprocedures in Italië praktische problemen hebben veroorzaakt.

Deze moeilijkheden zijn in enkele gevallen door overleg tussen de diensten van de Commissie en de Italiaanse overheid ten dele verholpen.

⁽¹⁾ PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. C 37 van 10. 2. 1983, blz. 8.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1667/85

van de heer Paul Staes (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/26)

Betreft: Het ontslag van de heer J.-P. Blache (F)

Op 14 november 1983 werd de heer J.-P. Blache, leraar in filosofie aan het lyceum te Villeurbanne (Rhône, Frankrijk) uit zijn ambt ontzet.

Debatten over vragen zoals oorlog en vrede zijn essentiële en fundamentele onderwerpen voor een leraar in filosofie in het kader van zijn onderricht.

De dag na de dramatische dood van 300 Franse en Amerikaanse soldaten te Beyroet (Libanon) hing de heer Blanche als onderdeel en stimulerend edaktief element van zijn cursus, enkele slogans uit in de hall en op de speelplaats van zijn school om daarmee aan te sporen tot discussies bij zijn leerlingen. Het ging hierbij om slogans in de zin van „het leger doet zijn job, namelijk oorlog voeren” en „soldaten kunnen nooit vredessoldaten zijn”. De heer Salla Molins, hoogleraar in politieke filosofie van de Sorbonne, omschreef de slogans als „juist en filosofisch”.

De heer Blache werd voor zijn initiatief vervolgd, en in zijn vonnis van 10 november 1983 werd hij door het Tribunal Administratif te Lyon, en dit op zeer zwakke juridische basis,

uit zijn functie ontzet. Hijzelf kon overigens slechts op 25 november 1983 zijn dossier inzien. Omwille van financiële redenen kon de heer Blache de zaak niet aanhangig maken bij de Conseil d'État.

Hem werd nooit enige professionele fout ten laste gelegd, noch op professioneel, noch op administratief vlak. Het staat een leraar uiteraard vrij zijn pedagogische methoden naar eigen goed inzicht te bepalen. Zo nodigde hij onder meer geregeld personen uit die tijdens zijn lessen een tegenstrijdig standpunt verdedigden om aldus de meningsvorming en het beoordelingsvermogen van zijn leerlingen op een levendige manier te stimuleren, wat de heer Blache tekent tot een initiatiefrijk, gemotiveerd pedagoog. Pogen om het schoolse milieu méér te laten zijn dan een eiland in de samenleving, ten einde de intensiteit van de behandelde lessen te versterken in het besef dat de leerlingen daar worden voorbereid op de samenleving buiten de school, kan niet alleen bijzonder worden toegejuicht, maar sluit ook aan bij de hedendaagse inzichten inzake onderwijs.

Het mag duidelijk zijn dat aan de basis van deze vervolging, die voor de betrokkenen uiteraard uiterst kwetsend en hinderlijk is, geen professionele of administratieve redenen ten grondslag liggen en dat de motieven die hier spelen veeleer van strikt politieke aard zijn.

Op 27 maart 1985 deed de heer Jean Poperen, gedeputeerde voor het departement van de Rhône, een beroep op de minister van Nationale Opvoeding om de maatregelen tegen de heer Blache ongedaan te maken. De heer Poperen noemde in zijn brief „deze sanctie uniek in de analen van het Franse ministerie van Nationale Opvoeding”. De vakbond SNES zette zich eveneens in voor het herstel van de heer Blache in zijn vroegere functie.

In zijn antwoord van 28 juni 1985 noemde de afgevaardigde van de minister, de heer Y. Robert, een dergelijk herstel „niet wenselijk en niet mogelijk”. Ik mag erop wijzen dat een minister altijd kan terugkeren op een vroeger genomen beslissing, en dat dit wel eens getuigt van politieke wijsheid. Het doet zich overigens geregeld voor en behoort tot de normale politieke praktijk.

Hier, in het geval van de heer Blache, is veel meer in het spel dan een mijns inziens totaal onterechte sanctie tegen een persoon. Hier is een fundamenteel principe aan de orde. Wanneer pedagogen in filosofie, zoals dat het geval is met de heer Blache, bij de uitvoering van hun taak op een dergelijke manier worden behandeld en nagejaagd, dan houdt hiermee elke mogelijkheid op voor gelijk welk pedagoog om, in een geest van pluralisme die fundamenteel zou moeten zijn voor heel het onderwijs, zijn of haar taak op een minimaal behoorlijke manier te kunnen uitoefenen, zonder bij gelijk welke gelegenheid de schietschijf te worden van een zwaar politiek geïnspireerde maatregel.

Is de heer commissaris, belast met het onderwijs, met mij en met anderen van oordeel dat de bevoegde overheid haar

bevoegdheid hier duidelijk te buiten is gegaan en een uiterst betwistbaar precedent heeft geschapen dat zich in een open, democratisch en pluralistisch Europa niet zou mogen voordoen?

Als dat zo is, is hij dan bereid er bij de bevoegde Franse overheden op aan te dringen de heer Blache meteen in zijn vroegere functie te herstellen en de sancties tegen hem onverwijld op te heffen?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie**

(10 december 1985)

Dat een beroep wordt gedaan op hulpmiddelen — onder andere sprekers — van buiten de schoolwereld beschouwt de Commissie als een essentieel onderdeel van de voorbereiding van jongeren op de samenleving waarvan zij deel gaan uitmaken. Zij is eveneens van mening dat jongeren moeten worden aangemoedigd om onderwerpen zoals de vrede in het schoolverband te bespreken. De Commissie heeft evenwel niet de bevoegdheid om in een zaak als de door het geachte Parlementslid naar voren gebrachte type tussenbeide te komen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1709/85

van de heer Andrea Raggio (COM—I)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/27)

Betreft: Toetreding van Spanje en Portugal — Sociaal Fonds

In de protocollen met betrekking tot de toetreding van Spanje en Portugal werd vastgelegd dat de sociale bepalingen voor deze landen van kracht zullen worden vanaf 1 januari a.s.

De nieuwe richtsnoeren voor het beheer van het Sociaal Fonds zullen van toepassing zijn tijdens de periode van de uitbreiding maar houden er geen rekening mee.

Kan de Commissie ramingen geven in verband met de financiële middelen en de regels betreffende de toepassing van de maatregelen van het Europees Sociaal Fonds na de uitbreiding met Spanje en Portugal?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie**

(11 december 1985)

Met het oog op de toetreding van Spanje en Portugal tot de Gemeenschap moeten zekere bepalingen betreffende het Europees Sociaal Fonds worden aangepast om deze toekomstige Lid-Staten onder dezelfde voorwaarden als de huidige Lid-Staten te doen profiteren van de communautaire middelen.

De Commissie deed de nodige voorstellen aan de Raad ⁽¹⁾ betreffende de aanpassing van Besluit 83/516/EEG ⁽²⁾ van

de Raad van 17 oktober 1983 inzake de taken van het Europees Sociaal Fonds en van Verordening (EEG) nr. 2950/83 ⁽³⁾ van de Raad van 17 oktober 1983 houdende toepassing van Besluit 83/516/EEG ⁽⁴⁾.

De Commissie zal eveneens besluiten nemen inzake op Besluit 85/261/EEG van 30 april 1985 betreffende de richtsnoeren voor het beheer van het Europees Sociaal Fonds voor de begrotingsjaren 1986 — 1988 aan te brengen aanpassingen.

Deze besluiten zullen respectievelijk door de Raad en de Commissie worden genomen in het kader van de in artikel 396 van het Toetredingsbesluit voorziene procedure die een vereenvoudigde besluitvorming regelt.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 579.

⁽²⁾ PB nr. L 289 van 22. 10. 1983, blz. 38.

⁽³⁾ PB nr. L 289 van 22. 10. 1983, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB nr. L 133 van 22. 5. 1985, blz. 26.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1711/85

van de heer Bouke Beumer (PPE—NL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/28)

Betreft: Overdrachtsbelasting bij verkoop van bestaand onroerend goed

Kan de Commissie meedelen in welke landen van de EG bij de verkoop van bestaand onroerend goed het systeem van overdrachtsbelasting bestaat en welke heffingsgrondslagen daarvoor worden gebruikt?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(28 november 1985)

Alle Lid-Staten belasten in een of andere vorm de overdracht van onroerend goed.

België:

Registratierechten.

Grondslag: prijs of waarde der goederen.

Denemarken:

Zegelrechten (Stempelafgifter).

Grondslag: de in het document overeengekomen tegenwaarde of eventueel de in het document aangegeven nominale waarde.

Voor onroerende goederen kan de waarde niet lager zijn dan de laatste waardering.

Bondsrepubliek Duitsland:

Belasting op de overdracht van onroerend goed (Grunderwerbsteuer).

Grondslag: de waarde van de tegenprestatie of de waarde (Einheitswert) van het onroerend goed.

Griekenland:

Belasting op de overdrachten van onroerend goed. De belasting wordt berekend op grond van de marktwaarde van het onroerend goed.

Frankrijk:

Registratierechten (Droits d'enregistrement).

Grondslag: de prijs vermeerderd met de lasten of de reële handelswaarde van het goed als de laatste hoger is.

Ierland:

Zegelrechten (Stamp duties)

Grondslag: verkoopprijs of in de overdrachtsakte opgegeven prijs.

Italië:

Registratierechten (Imposta di registro).

Grondslag: de grondslag wordt bepaald aan de hand van twee fundamentele criteria namelijk:

- de marktwaarde van de overgedragen goederen of rechten
- de prijs of de tegenwaarde overeengekomen tussen de partijen.

Luxemburg:

Registratierechten (Droits d'enregistrement).

Grondslag: de marktwaarde van de overgedragen goederen of de bedragen en de waarden die voorwerp vormen van de juridische akten.

Nederland:

Belastingen van Rechtsverkeer.

Grondslag: de waarde of de tegenwaarde als die hoger is.

Verenigd Koninkrijk:

Zegelrechten (Stamp duties).

Grondslag: prijs of waarde der goederen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1725/85

van de heer Luc Beyer de Ryke (L—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/29)

Betreft: Invoer van Oostenrijkse wijn in de EEG — kwaliteitscontrole

Kan de Commissie mededelen welke kwaliteitscontrole plaatsvindt voor in de EEG ingevoerde losse en gebottelde wijn?

Welke noodmaatregelen op het gebied van preventie en voorlichting aan de overheden van andere landen en aan de consument treft de Commissie in geval in een Lid-Staat

onomstotelijk komt vast te staan dat er met wijn is geknoeid, zoals gebeurd is met Oostenrijkse wijnen waaraan diethyleenglycol was toegevoegd, ten einde te voorkomen dat het leven van consumenten door „vervalste” wijn in gevaar wordt gebracht?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(6 december 1985)

In de gemeenschappelijke marktordening voor wijn is bepaald dat de Lid-Staten het nodige doen om de naleving van de communautaire voorschriften in deze sector te garanderen. Daartoe dienen de bevoegde diensten van de Lid-Staten steekproefsgewijs analysemonsters te nemen van de produkten die op hun grondgebied in het verkeer zijn. Wijn uit derde landen die bestemd is voor rechtstreekse menselijke consumptie in de Gemeenschap moet vergezeld gaan van een door een officiële instantie opgesteld attest dat bevestigt dat de betrokken wijn voldoet aan de voorschriften die in het land van oorsprong gelden voor de produktie en het handelsverkeer, en is verkregen volgens krachtens de communautaire bepalingen toegestane oenologische procédés. Dit attest is gecombineerd met een door een officieel laboratorium in het derde land van oorsprong opgesteld analyseverslag. Deze bepalingen gelden voor invoer zowel van onverpakte als van gebottelde wijn.

Indien door een door een Lid-Staat met het toezicht op de naleving van de communautaire bepalingen in de wijnsector belaste instantie wordt geconstateerd dat bedrog is gepleegd, worden de volgende kennisgevingsprocedures toegepast:

- in Verordening (EEG) nr. 359/79 van de Raad van 5 februari 1979 ⁽¹⁾ is bepaald dat de bevoegde instantie die een overtreding op de communautaire bepalingen heeft geconstateerd welke van bijzonder belang is voor één of meer andere Lid-Staten, zulks ter kennis brengt van de bevoegde instanties van de Lid-Staten waarmee zij rechtstreekse betrekkingen onderhoudt met het oog op het voorkomen en het opsporen van overtredingen;
- in het algemeen is in de Beschikking van de Raad van 2 maart 1984 ⁽²⁾ bepaald dat iedere Lid-Staat die besluit tot spoedmaatregelen om het in de handel brengen of gebruiken van een produkt op zijn grondgebied te voorkomen wegens het gevaar dat dit produkt oplevert voor de gezondheid of de veiligheid van de verbruikers, de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis stelt en daarbij alle nodige toelichtingen verstrekt. De Commissie zendt deze informatie onverwijld door aan de andere Lid-Staten.

Indien de Commissie zelf kennis krijgt van bedrog, brengt zij de betrokken Lid-Staten daarvan onmiddellijk op de hoogte. Zodra de Commissie kennis heeft gekregen van de vervalsing van Oostenrijkse wijn door het gebruik van di-ethyleenglycol, heeft zij dan ook een vergadering van een werkgroep van de Raad belegd die heeft plaatsgevonden de dag na de

ontvangst van de kennisgeving, ten einde de regeringsdeskundigen voor wijnbouwvraagstukken alle beschikbare informatie in deze zaak te verstrekken.

Daarna heeft de Commissie, naarmate haar nieuwe gegevens ter kennis kwamen, gezorgd voor de verspreiding daarvan om zo de acties van de bevoegde instanties in elke Lid-Staat te coördineren.

(¹) PB nr. L 54 van 5. 3. 1979, blz. 136.

(²) PB nr. L 70 van 13. 3. 1984, blz. 16.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1728/85

van de heer Luc Beyer de Ryke (L—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 81/30)

Betreft: Ontwikkeling van de sojateelt — beleid van de EEG

De Europese Gemeenschap telt in totaal 8 000 sojatelers die jaarlijks 200 000 ton produceren. De Gemeenschap importeert 12 miljoen ton.

Het is belangrijk voor de betalingsbalans van de Lid-Staten het door deze invoer veroorzaakte tekort te verminderen door de produktie aan te moedigen en het soja-areaal uit te breiden.

Welk beleid voert de Commissie met betrekking tot dit produkt als tegenwicht tegen de Amerikaanse concurrentie en de concurrentie uit Zuid-Amerikaanse landen, zoals Brazilië?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(2 december 1985)

De Gemeenschap is in 1974 begonnen met het bevorderen van haar sojaproductie door middel van een steunregeling. Die heeft tot gevolg gehad dat de jaarlijkse communautaire produktie is toegenomen van ongeveer 3 000 ton in 1974/1975 tot 375 000 ton in 1985/1986.

De sojabonen uit de Gemeenschap concurreren met de produkten uit derde landen, die zonder douanerechten worden ingevoerd. Om de afzet van de communautaire produktie mogelijk te maken stelt de Raad jaarlijks een streefprijs vast op een voor de producenten billijk peil. Aan de eerste koper van in de Gemeenschap geteelde en verwerkte bonen wordt steun verleend die gelijk is aan het verschil tussen de streefprijs en de gemiddelde wereldmarktprijs voor soja, op voorwaarde dat deze koper aan de producent een prijs heeft betaald die ten minste gelijk is aan de minimumprijs, die eveneens jaarlijks door de Raad wordt vastgesteld.

De Commissie vestigt er de aandacht op dat sojabonen één van de gewassen is die plantaardige eiwitten leveren en waarvan de teelt — binnen de grenzen van de beschikbare begro-

tingsmiddelen — wordt aangemoedigd via steunregelingen. Van deze gewassen is in 1985/1986 bijna 9 miljoen ton geproduceerd (koolzaad, zonnebloemzaad, soja, erwten, tuin- en veldbonen, gedroogde voedergewassen).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1744/85

van de heer Karel De Gucht (L—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/31)

Betreft: Inschrijvingsgeld vreemde studenten

Ten gevolge van het arrest-Gravier heeft de Belgische overheid de vigerende reglementering inzake hoger onderwijs, waarbij in een hoger inschrijvingsgeld werd voorzien voor de niet-Belgische studenten, vervangen door een systeem waarbij aan de academische overheden de mogelijkheid geboden wordt om het aantal vreemde studenten te beperken tot 2 % van het totaal aantal gesubsidieerde studenten.

Kan de Commissie medelen of zij deze regeling evenals de analoge systemen in het buitenland strijdig acht met de communautaire bepalingen en welke maatregelen zij overweegt te nemen in bevestigend geval?

Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie

(6 december 1985)

De kwestie van de bevoegdheid van de Belgische academische autoriteiten om de inschrijving te weigeren van buitenlandse studenten, waaronder ook studenten uit de Gemeenschap, die het quota overschrijden van de 2 % door de staat gesubsidieerde studenten, is reeds bij de Belgische overheid aan de orde gesteld, zowel voor het universitaire onderwijs (op grond van de procedure van artikel 169 is deze kwestie aan het Hof van Justitie voorgelegd) als voor het niet-universitair hoger onderwijs.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1746/85

van de heer Dieter Rogalla (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/32)

Betreft: Samenwerking bij de bestrijding van verdovende middelen en terrorisme

1. Deelt de Commissie mijn opvatting dat het de zaak ten goede zou komen indien de Commissie als instelling wordt

betrokken bij de samenwerking op het gebied van Trevi, zo neen, waarom niet?

2. Wat denkt de Commissie te ondernemen om het in punt 1 beoogde resultaat te bereiken?

3. Zijn daarvoor begrotingsmiddelen noodzakelijk en heeft de Commissie die in de begroting 1986 opgenomen? Zo neen, waarom niet?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(5 december 1985)

De intergouvernementele samenwerking tussen de Lid-Staten in het kader van de Trevi-groep vormt, volgens de Commissie, een belangrijke factor bij de totstandbrenging van de interne markt. De afschaffing van de interne grenzen in de Gemeenschap zal namelijk vooral gepaard moeten gaan met versterkte samenwerking op veiligheidsgebied.

De *vice-voorzitter van de Commissie*, Lord Cockfield, was in de gelegenheid dit standpunt aan de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken uiteen te zetten op een informele bijeenkomst van deze ministers, die op 20 juni jongstleden in Rome werd gehouden aan de vooravond van een formele bijeenkomst van de Trevi-groep op ministersniveau.

De Commissie is wat haar betreft voornemens met deze formule tot samenwerking, die geen gevolgen heeft voor de begroting, verder te werken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1780/85

van de heer Willy Kuipers (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/33)

Betreft: Weerslag op het intracommunautaire handelsverkeer van het Belgische verbod op de verkoop van niet-voorverpakte geestrijke dranken

Het Belgische K. B. van 3. 1. 1985 verbiedt de verkoop van niet-voorverpakte geestrijke dranken.

Hierdoor moeten een aantal toegewijde en bekwame middenstanders hun zaak sluiten: zij zijn er niet op ingericht om op een commerciële wijze drank op flessen te trekken.

Bovendien treft het verbod van verkoop van niet-voorverpakte geestrijke dranken vooral ingevoerde produkten, die aldus in een nadelige verkoopspositie tegenover nationaal geproduceerde en voorverpakte geestrijke dranken komen te staan.

Graag vernam ik van de Commissie of zij van oordeel is of de betrokken Belgische maatregel het meest passende en minst handelsbelemmerende middel vormt om het ingeroepen doel

van de bescherming van de volksgezondheid te bereiken of dat er hier integendeel sprake is van een maatregel van gelijke werking?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(28 januari 1986)

De Commissie stelt bij de betrokken Lid-Staat een onderzoek in naar de door het geachte Parlementslid medegedeelde feiten. Zij zal niet nalaten hem in kennis te stellen van de resultaten van dat onderzoek.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1787/85

van de heer Thomas Raftery (PPE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/34)

Betreft: Harmonisatie van de groene kaart

De Commissie heeft verklaard dat zij de verwarring betreurt die is ontstaan in Ierland en het Verenigd Koninkrijk, waar groene kaarten niet werden uitgereikt voor het doel waarvoor ze zijn bestemd, en dat zij de zaak verder zal uitdiepen met plaatselijke verzekeringsmaatschappijen.

Is zij bereid er ook voor te zorgen dat de beperking van de geldigheidsduur van de kaart wordt afgeschaft en dat het mogelijk wordt een groene kaart te krijgen voor de gehele looptijd van de desbetreffende verzekeringspolis?

Acht de Commissie het ook niet wenselijk tot een uniform systeem te komen voor de gehele Gemeenschap, waarbij groene kaarten automatisch, kosteloos en voor de volledige geldigheidsduur van de desbetreffende polis wordt uitgereikt?

Zo ja, welke maatregelen overweegt de Commissie om een einde te maken aan de huidige, hoogst onbevredigende situatie?

Is de Commissie het ermee eens dat het beste middel om dit te bereiken een kleine maar uiterst gewichtige wijziging zou zijn van de aanvullende overeenkomst?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(4 december 1985)

Zoals de Commissie heeft medegedeeld in antwoord op schriftelijke vraag nr. 588/85 van het geachte Parlementslid (1) behoeft een automobilist uit de Gemeenschap die een

andere Lid-Staat, uitgezonderd Griekenland, of een ander land dat de Aanvullende Overeenkomst tussen de verzekeringsbureaus heeft ondertekend, bezoekt niet langer in het bezit te zijn van een groene kaart.

Als Griekenland, Spanje en Portugal de Aanvullende Overeenkomst zullen hebben ondertekend, zoals zij hebben toegezegd te zullen doen, zal het aantal landen waarvoor nog een groene kaart nodig is nog verder zijn verminderd.

De Commissie zou het derhalve als een stap terug beschouwen indien de Gemeenschap zou eisen dat automatisch groene kaarten worden afgegeven voor doeleinden van verplichte aansprakelijkheidsverzekering.

Het afgeven van groene kaarten voor de gehele periode van geldigheid van de betrokken polis zou in bepaalde Lid-Staten waar autoverzekeringsovereenkomsten worden gesloten voor perioden tot tien jaar tot moeilijkheden leiden. In aanmerking moet worden genomen dat de verzekeraar die een groene kaart afgeeft daardoor gebonden blijft totdat deze kaart is verstreken of ingetrokken ook ingeval de betrokken polis om een of andere reden niet meer van kracht is.

(1) PB nr. C 276 van 18. 10. 1985, blz. 9.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1790/85

van de heer Thomas Raftery (PPE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/35)

Betreft: Accijnzen op wijn en bier

Kan de Commissie de schijnbare tegenstelling verklaren tussen de erkenning in het desbetreffende beleidsdocument (Witboek) van de noodzaak van accijnzen op wijn en de voorstellen die zijn vervat in COM(85) 150 def., die alleen maar betrekking hebben op die Lid-Staten die reeds dergelijke accijnzen heffen?

Wijst dit erop dat de Commissie nu van mening is dat het in het beleidsdocument gestelde doel te hoog gegrepen is?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(29 november 1985)

De meeste Lid-Staten passen momenteel een wijnnaccijns toe. De bepalingen in het voorstel van de Commissie (1) verzeke- ren slechts dat in deze Staten wijn niet buitensporig wordt belast.

Het streven van de Commissie is er echter evenzeer op gericht dat de belasting van wijn een integrerend deel vormt van de belasting van alcoholhoudende dranken. Daartoe heeft zij al in 1972 een voorstel ingediend voor de invoering van een geharmoniseerde wijnnaccijns in de gehele Gemeenschap (2). Het is dit voorstel dat de Commissie in 1986 wenst te zien aangenomen als onderdeel van het in het witboek opgenomen programma voor de voltooiing van de interne markt. Zolang een dergelijk belangrijk produkt in een aantal Lid-Staten niet wordt belast kan er geen sprake zijn van eerlijke concurrentie tussen alcoholhoudende dranken of van vrij verkeer van deze produkten.

(1) COM(85) 150 def.

(2) COM(72) 225 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1791/85

van de heer Thomas Raftery (PPE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/36)

Betreft: De Ecu

Kan de Commissie mededelen in welke Lid-Staten het voor particulieren mogelijk is een brankrekening in Ecu te openen en welke maatregelen zij wil nemen om dit in de gehele Gemeenschap mogelijk te maken?

Antwoord van de heer Delors

namens de Commissie

(4 december 1985)

Volgens de inlichtingen waarover de diensten van de Commissie beschikken kunnen thans particuliere ingezetenen vrijelijk bankrekeningen in Ecu openen in de volgende Lid-Staten: België, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk.

In de Bondsrepubliek Duitsland wordt, ofschoon er in het algemeen geen beperkingen op kapitaaluitvoer gelden, het aangaan van verplichtingen in Ecu door Duitse ingezetenen beschouwd als een inbreuk op artikel 3 van de Duitse muntwet in 1948. Het is derhalve Duitse banken niet toegestaan in Ecu luidende deposito's aan te nemen. Wel hebben ingezetenen de mogelijkheid deposito's in Ecu bij buitenlandse banken aan te houden.

In Denemarken wordt de Ecu op niet-discriminerende basis behandeld als een vreemde valuta. Ingezetenen kunnen deposito's in Ecu aanhouden bij een binnenlandse bank voor een periode van maximaal drie maanden, mits de middelen in vreemde valuta uit het buitenland afkomstig zijn. Na deze periode moeten de tegoeden worden omgezet in nationale valuta of gebruikt worden voor wettelijke betalingen in het buitenland. Ingezetenen kunnen voorts Ecu-rekeningen aanhouden bij buitenlandse banken voor een tot 30 dagen beperkte periode.

De Commissie heeft herhaaldelijk voorstellen ingediend welke tot doel hebben de belemmeringen voor het particuliere gebruik van de Ecu op te heffen en te komen tot een onderling afgestemd optreden van de Lid-Staten ten behoeve van een verdere ontwikkeling van de Ecu. Het geachte Parlements lid moge in het bijzonder worden gewezen op de mededelingen van de Commissie aan de Raad betreffende financiële integratie en bevordering van de internationale rol van de Ecu ⁽¹⁾.

Opgemerkt moet echter worden dat het plaatsen van middelen op depositorekeningen een in lijst D bij de richtlijn van de Raad van 11 mei 1960 voor de uitvoering van artikel 67 van het EEG-Verdrag genoemde kapitaalbeweging is. Op de Lid-Staten rust geen communautaire verplichting de in lijst D genoemde kapitaalbewegingen te liberaliseren.

⁽¹⁾ „Europese Economie” — nr. 18, november 1983.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1795/85

van mevrouw Joyce Quin (S—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/37)

Betreft: Steun EEG voor de scheepsbouw

In de afgelopen tien jaar is het aantal werknemers in de scheepsbouwindustrie in het Verenigd Koninkrijk meer gedaald dan in enige andere Lid-Staat van de EEG. Kan, gezien het vorenstaande, de Commissie verklaren waarom het aandeel van het VK in de fondsen voor de scheepsbouwindustrie als vermeld in het antwoord op de schriftelijke vraag van de heer Pitt nr. 1882/84, verhoudingsgewijs zo laag is ⁽¹⁾? Kan de Commissie in haar antwoord uiteenzetten waarom het VK een zo gering deel ontving van de middelen uit

- het Regionaal Fonds, voor de haveninfrastructuur
- het Sociaal Fonds, voor in het bijzonder werknemers in scheepswerven, en
- EGKS (artikel 54), leningen voor de scheepsbouw?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(4 december 1985)

De omvang van de subsidies en leningen die ten laste van de financiële instrumenten van de Gemeenschap aan een bepaalde sector in het Verenigd Koninkrijk worden verstrekt, weerspiegelt vrijwel de omvang van de ingediende ontvankelijke aanvragen.

Met betrekking tot het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling dient te worden opgemerkt dat de in het

antwoord op schriftelijke vraag nr. 1882/84 van de heer Pitt ⁽¹⁾ verstrekte gegevens betrekking hebben op de scheepsbouw, de scheepsreparatie en de scheepvaart. Gegevens over subsidies uit het Regionaal Fonds voor haveninfrastructuur zijn vervat in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 2200/84 van de heren Ebel, Blumenfeld en Seeler ⁽²⁾. Het Verenigd Koninkrijk heeft 31 % van alle subsidies uit het regionaal Fonds voor haveninfrastructuur in de periode 1975 — 1984 ontvangen, hetgeen naar het oordeel van de Commissie een niet gering gedeelte van de beschikbare middelen is.

Wat het Europees Sociaal Fonds betreft, moet de Commissie erop wijzen dat het niet mogelijk is een volledige onderverdeling van de subsidies naar industriesector te geven. Uit de gegevens betreffende het Sociaal Fonds in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 1882/84 kunnen derhalve geen conclusies worden getrokken over de verdeling van de steun over de werknemers in de scheepsbouw in de onderscheiden Lid-Staten.

Leningen aan de scheepsbouwindustrie zijn mogelijk op grond van de tweede alinea van artikel 54 van het EGKS-Verdrag, dat onder meer bepaalt dat leningen kunnen worden verstrekt voor de financiering van werken en inrichtingen die rechtstreeks en in hoofdzaak bijdragen tot het vergemakkelijken van de afzet van EGKS-producten. Het voornaamste doel van dergelijke leningen aan de scheepsbouwindustrie is derhalve veeleer de bevordering van het gebruik van staal dan de specifieke bevordering van de scheepsbouwindustrie als zodanig.

⁽¹⁾ PB nr. C 251 van 2. 10. 1985, blz. 2.

⁽²⁾ PB nr. C 228 van 9. 9. 1985, blz. 9.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1802/85

van mevrouw Anne-Marie Lizin (S—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 81/38)

Betreft: Foyer Européen

De installaties die thans ter beschikking van het personeel van de Commissie zijn gesteld, zijn duidelijk onvoldoende, zowel voor wat betreft de binnenactiviteiten (bridge, schaken, naaien . . .), die ondanks de zeer hoge huur zeer kleine zalen met elkaar moeten delen, als voor wat betreft de buitenactiviteiten (tennis . . .).

De economische crisis mag geen achteruitgang betekenen voor het vrijetijdsbeleid; het personeel van de Commissie is toch al sterk ten achter gesteld bij dat van de grote ondernemingen.

- Kan de Commissie mededelen wat zij denkt te doen om in deze situatie verbetering te brengen?
- Is het niet denkbaar dat sommige sectoren die thans winst maken, zoals de ziektekostenverzekering, de sociale diensten een lening verstrekken met het oog op een investering in een gebouw?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**
(29 november 1985)

De Commissie erkent dat de zalen in haar ontspanningsgebouw klein zijn en streeft ernaar de situatie in 1986 te verbeteren.

De middelen van het ziekenfonds zijn niet bestemd om, via een lening aan de sociale diensten, deel te nemen aan onroerend goed-transacties van enigerlei aard.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1814/85
van mevrouw Caroline Jackson (ED—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 81/39)

Betreft: Belemmeringen voor EG-onderdanen die grond in Griekenland bezitten

Welke maatregelen is de Commissie van plan te nemen ten einde te verzekeren dat de Griekse regering haar wetgeving in overeenstemming brengt met de artikelen van het EEG-Verdrag krachtens welke burgers van de Gemeenschap het recht hebben om zich in Griekenland te vestigen ten einde aldaar zakelijke activiteiten te ontplooiën en daartoe onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen onroerend goed te huren of te kopen — een recht dat EG-onderdanen in „grensgebieden”, waaronder het eiland Kreta, nog steeds wordt ontzegd?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**
(29 november 1985)

Wat de Griekse wetgeving inzake het kopen of huren van onroerend goed in de grens- en kustgebieden van Griekenland betreft, heeft de Commissie reeds een procedure tegen Griekenland ingeleid op basis van artikel 169 van het EEG-Verdrag wegens inbreuk op de artikels 7, 48, 52 en 59 van genoemd verdrag; deze procedure is momenteel gaande.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1822/85
van de heer Terrence Pitt (S—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 81/40)

Betreft: Rundvlees

Kan de Commissie antwoord geven op de volgende vragen:

- Hoeveel rundvlees bevond zich per 30 augustus 1985 in de interventie-opslagplaatsen?
- Welke maatregelen zijn genomen om dit rundvlees aan de Europese consumenten te verkopen?
- Hoeveel rundvlees is dit jaar buiten de Gemeenschap verkocht of zal daar nog worden verkocht?
- Hoe hoog waren tot dusverre in 1985 de totale kosten van de opslag van rundvlees en de exportrestituties voor de belastingbetaler in de EEG?
- Wat is de gemiddelde netto-prijs per pond rundvlees die door derde landen wordt betaald?
- Wat is de gemiddelde kleinhandelsprijs van een pond rundvlees voor consumenten in het Verenigd Koninkrijk?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**
(28 november 1985)

1. Op 30 augustus 1985 was 768 399 ton (equivalent niet-uitgebeend rundvlees) bij de interventiebureaus opgeslagen.
2. Rundvlees uit de interventievoorraad wordt op de interne markt van de EEG verkocht via inschrijving met prijsofferte, of tegen vastgestelde prijs. Dit vlees wordt normaliter gekocht door grossiers en/of vleesfabrikanten, die het verder verkopen aan de detailhandel. Ook wordt rundvlees uit de interventievoorraad tegen verlaagde prijs verkocht aan de vleesverwerkende industrie in de Gemeenschap. Ook dit vlees wordt verder verkocht aan de Europese detailhandel.
3. In de eerste zes maanden van 1985 is 373 000 ton rundvlees uit de Gemeenschap (voorlopig cijfer) naar derde landen geëxporteerd. De totale uitvoer voor 1985 wordt geraamd op 750 000 ton.
4. Voor de periode van 1 januari tot en met 31 augustus 1985 zijn de volgende bedragen uitgegeven:

uitvoerrestituties	847 miljoen Ecu
opslag (particulier en openbaar)	534 miljoen Ecu.
5. De exportprijzen verschillen niet alleen naargelang van het type rundvlees dat wordt verkocht (waarde van de deelstukken; vers of bevroren; mannelijke of vrouwelijke runderen, enz.), maar ook naargelang van de bestemming. Het opgeven van een gemiddelde prijs zou dan ook alleen aanleiding geven tot verwarring.
6. In september 1985 bedroeg de gemiddelde kleinhandelsprijs van rundvlees voor consumenten 184,6 pence/lb.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1848/85van mevrouw **Raymonde Dury (S—B)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/41)

Betreft: Bijsluiters

Kan de Commissie,

overwegende dat in een studie, getiteld „de geneesmiddelenmarkt in de EEG” van de BEUC (Europees Bureau van Consumentenverenigingen) en van de Belgische consumentenbond test-aankoop, wordt aangetoond dat de farmaceutische bijsluiters in de Lid-Staten op onaanvaardbare wijze met elkaar in tegenspraak zijn,

overwegende dat b.v. optalidon in België vanaf de leeftijd van 2 jaar mag worden toegediend maar in Frankrijk in geen geval vóór de leeftijd van 5 jaar en dat dit geneesmiddel overal met voorbehoedsmiddelen mag worden gecombineerd, behalve in Italië,

overwegende dat er hiervan talrijke voorbeelden zijn; dat het aantal bijwerkingen van een in identieke omstandigheden toegediend geneesmiddel, 3 à 20 bedraagt naar gelang van de Lid-Staat waar het in de handel is gebracht en dat bepaalde Europeanen kennelijk meer recht op bescherming van hun gezondheid hebben dan anderen,

tegen de achtergrond van haar streven naar liberalisering van de handel in geneesmiddelen, aangeven hoe zij het vraagstuk van de verschillen en contradicties tussen de bijsluiters van eenzelfde geneesmiddel denkt op te lossen?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(18 december 1985)

Zoals de Commissie in haar antwoord op de schriftelijke vraag nr. 1296/85 van de heer Kuipers ⁽¹⁾ uiteenzette, zijn alleen de Lid-Staten verantwoordelijk voor het toelaten van farmaceutische specialiteiten overeenkomstig de in de desbetreffende communautaire richtlijnen vastgelegde criteria. Bijsluiters moeten worden goedgekeurd door de bevoegde instanties die ervoor moeten waken dat de verstrekte informatie met betrekking tot indicaties, contra-indicaties bijwerkingen en waarschuwingen overeenstemt met de voorwaarden van de vergunning voor het in de handel brengen.

De Commissie is reeds lang bezorgd over de uiteenlopende informatie van de bijsluiters in de verschillende Lid-Staten. Bij gebrek aan een gecentraliseerde Europese ordening voor geneesmiddelen, waartegen een grote meerderheid van de Lid-Staten gekant is, kan dit probleem worden opgelost door een betere coördinatie van de nationale besluiten en op lange termijn door het totstandbrengen van een echte interne markt voor farmaceutische produkten.

De verbetering van de procedures van het Comité voor Farmaceutische Specialiteiten na het van kracht worden op 1 november 1985 van Richtlijn van de Raad 83/570/EEG ⁽²⁾ moet leiden tot een grotere uniformiteit dan in het verleden het geval was. Voorts heeft de Commissie voorgesteld speciale coördinatieprocedures vast te stellen voor met behulp van biotechnieken en andere hoogwaardige technieken vervaardigde geneesmiddelen ⁽³⁾. Uiterlijk tegen 1989 moet de Commissie een voorstel indienen dat geschikte maatregelen inhoudt ter afschaffing van alle resterende belemmeringen van het intracommunautair handelsverkeer ⁽⁴⁾. De juiste inhoud van dat voorstel zal uiteraard mede worden bepaald door de intussen opgedane ervaring.

⁽¹⁾ PB nr. C 29 van 10. 2. 1986, blz. 14.⁽²⁾ PB nr. L 332 van 28. 11. 1983, blz. 1.⁽³⁾ Doc. COM(84) 437, PB nr. C 293 van 5. 11. 1984.⁽⁴⁾ Richtlijn 83/570/EEG, van de Raad, artikel 3, PB nr. L 332 van 28. 11. 1983.**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1872/85**van mevrouw **Vera Squarcialupi (COM—I)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/42)

Betreft: Aanpassing van de richtlijn betreffende de verpakking en etikettering van gevaarlijke stoffen

Krachtens een arrest van het Hof van Justitie moeten alleen gevaarlijke stoffen als zodanig en niet hun preparaten overeenkomstig de richtlijn betreffende de verpakking en etikettering van gevaarlijke stoffen op de etiketten worden vermeld.

Het onderhavige arrest is gewezen in de zaak van de Italiaanse autoriteiten tegen de maatschappij Fina Italia, die motorolie met polychloorbiphenyl-verbindingen (PCB) in de wettelijk toegestane hoeveelheid op de markt had gebracht, echter zonder etiket waarop de aanwezigheid van de gevaarlijke stof was aangegeven. Fina Italia was dus aangeklaagd wegens overtreding van de ter aanpassing van de communautaire richtlijn aangenomen Italiaanse wet van 1974. Het arrest van het Hof heeft echter bepaald dat bij de huidige stand van de communautaire wetgeving alleen gevaarlijke stoffen als zodanig op de etiketten moeten worden vermeld en niet de preparaten waarin deze stoffen in toegelaten hoeveelheden aanwezig zijn.

Is de Commissie mede op grond van dit arrest niet van oordeel dat het ogenblik is gekomen om de onderhavige richtlijn aan te passen en ook voor preparaten etikettering verplicht te stellen, ten einde beter rekening te kunnen houden met de gezondheid van de burgers en de milieubescherming?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(9 januari 1986)

Zoals het geachte Parlementslid zeker heeft kunnen constateren toen op 19 september 1985 het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten betreffende de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen⁽¹⁾ ter advies aan het Europese Parlement werd toegezonden, is de Commissie van mening dat het probleem van het indelen/kenmerken van gevaarlijke preparaten niet kan worden opgelost door het bijwerken van Richtlijn 67/548/EEG betreffende gevaarlijke stoffen⁽²⁾ maar dat er daarentegen een samenstel van specifieke voorschriften vereist is, die beter op de gevaarlijke preparaten zijn afgestemd.

⁽¹⁾ PB nr. C 211 van 22. 8. 1985, blz. 3.

⁽²⁾ PB nr. C 196 van 16. 8. 1967, blz. 1.

De Commissie woont deze vergaderingen als waarnemerster bij en kan dus de besluitvorming beïnvloeden door gegevens te verstrekken en overleg tussen de afgevaardigden van de Lid-Staten te bevorderen.

Het werk van deze groep van deskundigen en soortgelijke instanties voor andere takken van vervoer strookt met het streven van de Commissie om het vervoer van gevaarlijke goederen zo veilig mogelijk te maken, waarbij bijzondere aandacht wordt besteed aan een harmonisering tussen de verschillende takken van vervoer, de goedkeuring van internationale voorschriften en een niet-discriminerende behandeling van vervoersondernemers uit alle Lid-Staten.

De Commissie kan niet voorspellen wanneer de groep van deskundigen de bestudering van het Duitse voorstel inzake de opleiding van vrachtwagenbestuurders zal hebben voltooid, doch overweegt de mogelijkheid om met de ADR strokende specifieke eisen voor te stellen, voor de opleiding van vrachtwagenbestuurders in de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1877/85

van de heer Horst Seefeld (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/43)

Betreft: Vervoer van gevaarlijke goederen

De regering van de Bondsrepubliek Duitsland heeft, in antwoord op een vraag van het parlement, onlangs verklaard dat de opleiding van vrachtwagenbestuurders die gevaarlijke goederen vervoeren, moet worden verbeterd. „Een desbetreffend Duits verzoek tot wijziging van de internationale voorschriften werd door de bevoegde internationale instantie onlangs in beginsel ondersteund. Het Duitse verzoek moet echter nog nader worden bestudeerd”.

Kan de Commissie meedelen: op welke wijze zij dergelijk overleg beïnvloedt, welke doelstellingen haar daarbij voor ogen staan en wanneer zij concrete resultaten in dezen verwacht?

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(11 december 1985)

Het ter zake bevoegde internationale comité is de groep van deskundigen inzake het vervoer van gevaarlijke goederen van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties in Genève.

Over de bepalingen van de ADR, met inbegrip van de opleiding van vrachtwagenbestuurders, wordt gediscussieerd door de leden van deze groep, die de partijen bij de Europese Overeenkomst betreffende het internationale vervoer van gevaarlijke goederen over de weg (ADR) vertegenwoordigen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1880/85

van de heer Ernest Glinne (S—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/44)

Betreft: Maatregelen ter voorkoming van vliegtuigongelukken

De Federal Aviation Administration van de Verenigde Staten heeft, naar aanleiding van de recente reeks ernstige vliegtuigongelukken, de maatschappij American Airlines zojuist een recordboete van 1,5 miljoen dollar opgelegd, wegens het niet naleven van de voorschriften betreffende het onderhoud van de vliegtuigen en bovengenoemde instantie heeft tevens de luchtvaartschappijen opdracht gegeven de Pratt and Whitney-motoren te inspecteren.

Hoe is de situatie in dezen in de Gemeenschap?

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(5 december 1985)

De door het geachte Parlementslid gevraagde informatie is te vinden in het betoog van Commissielid Clinton Davis dat deze hield tijdens het spoeddebat over de luchtverkeersveiligheid op de plenaire zitting van het Europese Parlement op 12 september 1985⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 2—329 (september 1985).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1886/85

van de heer Geoffrey Hoon (S—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/45)

Betreft: Pensioenregelingen in de Lid-Staten

Kan de Commissie antwoord geven op de volgende vragen:

1. Wat is in ieder van de Lid-Staten het niveau van de van staatswege verstrekte ouderdomspensioenen als percentage van het gemiddelde arbeidsinkomen?
2. Welk percentage van de gepensioneerden moet in ieder van de Lid-Staten aanspraak maken op enige vorm van extra steun, omdat hun pensioen onder het bestaansminimum ligt?
3. Welk percentage van de bevolking leeft in ieder van de Lid-Staten beneden de voor gepensioneerden geldende armoedegrens?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie**

(29 november 1985)

1. De diensten van de Commissie zijn nu, in samenwerking met de nationale overheden, bezig met een studie ter vergelijking van pensioenen en inkomens waarbij de in januari 1985 betaalbare pensioenen worden vergeleken met het gemiddelde inkomen in 1984. De uitkomsten zullen worden gepubliceerd en een exemplaar van dit verslag zal aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden worden.

2. Het is niet mogelijk om dit deel van de vraag te beantwoorden aangezien er Lid-Staten zijn die geen bestaansminimum hebben voor pensioenen en andere die wel weten hoeveel pensioenen worden uitbetaald, maar niet hoeveel pensioentrekkingen er zijn (omdat sommige gepensioneerden twee, drie of meerdere pensioenen krijgen, afhankelijk van hun vroegere werkzaamheden).

3. In het verslag van de Commissie over het Eerste Programma inzake armoedebestrijding⁽¹⁾ werd een zeer willekeurige zogenaamde „armoedegrens” gehanteerd om het aantal „armen” te ramen maar er werd geen poging gedaan om deze armen verder sociaal-economisch onder te verdelen. Met het oog op de normale kostenmarge bij deze ramingen is de Commissie begonnen met een onderzoek tot adequate statistieken inzake armoede te komen in het kader van het nieuwe programma inzake armoedebestrijding dat met de Beschikking 85/8/EEG van de Raad van 19 december 1984⁽²⁾ werd ingeluid.

⁽¹⁾ COM(81) 769 def.⁽²⁾ PB nr. L 2 van 3. 1. 1985, blz. 24.**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1899/85**

van de heer Michael Kilby (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 81/46)

Betreft: Pensioenregelingen in de openbare dienstensector

In Groot-Brittannië gold voor alle pensioenregelingen in de openbare dienstensector tot 6 april 1978 de regel dat de weduwe van een gepensioneerde ambtenaar, om voor een pensioen in aanmerking te komen, met deze gehuwd diende te zijn vóór zijn pensionering. Sinds die datum hebben alle pensioenregelingen in de openbare dienstensector voorzien in de toekenning van een weduwenpensioen, ook als het huwelijk na de pensionering gesloten is. De ambtenaar moet vanaf 6 april 1978 in dienst geweest zijn om zijn weduwe voor een pensioen in aanmerking te laten komen, en het pensioen wordt uitsluitend berekend op grond van de periode dat hij vanaf die datum in dienst is geweest.

Als gevolg van deze regeling kan, om slechts een voorbeeld te noemen, een luchtmacht officier die zijn land dertig jaar lang gediend heeft en opnieuw in het huwelijk treedt, zijn echtgenote geen uitzicht op een behoorlijk pensioen bieden voor het geval hij mocht komen te overlijden: ofwel krijgt deze in het geheel niets als hij vóór 6 april 1978 de dienst verlaten heeft, ofwel krijgt zij een pover bedrag dat met ten hoogste zeven dienstjaren overeenkomt.

1. Kan de Commissie medelen welke andere Lid-Staten eventueel pensioenregelingen in de openbare dienstensector hebben waarin onderscheid wordt gemaakt tussen weduwen, naargelang deze met een ambtenaar gehuwd zijn voor- of nadat hij zijn werkzaamheden heeft beëindigd?
2. Kan de Commissie medelen welke gegevens zij eventueel van het Verenigd Koninkrijk en/of andere Lid-Staten heeft ontvangen over de vermoedelijke kosten voor de nationale regeringen om een einde te maken aan een dergelijke discriminerende regeling?
3. Kan de Commissie medelen of er op het ogenblik enigerlei voorstel van wetgevende aard bij de Raad in behandeling is dat op deze regeling van invloed kan zijn, en zo niet, of zij de bewuste regeling beschouwt als een ongerechtigheid die in de toekomst door wetgevende maatregelen van de Gemeenschap dient te worden opgeheven?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie**

(6 december 1985)

1 en 2. De Commissie beschikt niet over informatie die haar in staat stelt de gewenste vergelijkingen over een zo bijzonder punt te maken.

3. De Commissie heeft het voornemen om de Raad voor te stellen een richtlijn aan te nemen die handelt over de pensioenen voor nagelaten betrekkingen, maar in het kader

van de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen. Dit voorstel betreft dus niet het in de vraag aangesneden punt dat, communautaire voorschriften ontbreken, uitsluitend onder de bevoegdheid van de Lid-Staten valt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1927/85

van de heer James Provan (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 november 1985)

(86/C 81/47)

Betreft: Japan

De Commissie heeft een studie over de positie van alcoholische dranken uit de Europese Gemeenschap op de Japanse markt laten uitvoeren. Is die studie voltooid? Zo ja, wat zijn volgens die studie de belangrijkste problemen bij de afzet van sterke drank uit de Gemeenschap? Blijkt uit de studie bij voorbeeld onomstotelijk dat Japan zich schuldig maakt aan openlijke discriminatie tegen wijnen en sterke dranken uit de Europese Gemeenschap en zich niet houdt aan de internationale praktijk in verband met belastingen en accijnzen en produktomschrijvingen?

**Antwoord van de heer De Clercq
namens de Commissie**

(5 december 1985)

De in opdracht van de Commissie verrichte studie over de uitvoer van wijnen en alcoholische dranken uit de EG naar Japan is onlangs voltooid en werd op 11 november 1985 openbaar gemaakt. Van deze studie zijn exemplaren aan het Europese Parlement gezonden.

In de studie wordt benadrukt dat over de afgelopen vijf jaar ingevoerde eindprodukten slechts 0,8 tot 1 % van de in Japan in totaal verbruikte hoeveelheden uitmaken. Hieruit blijkt dat de Japanse indeling van produkten, samen met een belastingsysteem met ad valorem-heffingen voor de duurdere categorieën, het handelsverkeer en de consumptie van bier ernstig verstoren ten nadele van ingevoerde alcoholische dranken en wijnen.

De Japanse invoerrechten zijn aanzienlijk hoger dan die in de EG of de Verenigde Staten. Het verschil tussen de heffingen op gebottelde en bulkprodukten werkt in de hand dat Japanse producenten melanges samenstellen.

Voorts zijn bepaalde praktijken van de Japanse producenten van alcoholische dranken en wijnen, speciaal wat de etikettering van de produkten betreft, misleidend voor de Japanse

consument en schadelijk voor de belangen van de invoer van alcoholische dranken en wijnen uit de EG naar Japan.

De studie bevat aanbevelingen met betrekking tot deze aangelegenheden en inzake acties die moeten worden ondernomen door de Europese producenten van alcoholische dranken, die naar Japan exporteren. In de studie wordt de grondslag gelegd voor nadere besprekingen met de Japanse autoriteiten over de vraagstukken in verband met de uitvoer van alcoholische dranken uit de EG naar Japan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1951/85

van de heer Mario di Bartolomei (L—I)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 november 1985)

(86/C 81/48)

Betreft: Gevaar van eentalige aanwijzingen voor het gebruik van geneesmiddelen.

Een groot aantal farmaceutische produkten (en paramedische artikelen) die in Duitsland voor de uitvoer geproduceerd en in andere Lid-Staten verkocht worden, gaat vergezeld van een bijsluiters, met gegevens over de dosis, gebruiksmogelijkheden en contra-indicaties, die echter alleen in het Duits is gesteld.

Is de Commissie, gezien de steeds grotere mobiliteit van buitenlandse consumenten, en de gevaren die met een verkeerd gebruik van farmaceutische of gelijkaardige produkten verbonden zijn, niet van mening dat de richtlijnen terzake moeten worden aangevuld en dat ten spoedigste het gebruik van twee of meer talen van de Gemeenschap verplicht dient te worden gesteld voor alle farmaceutische produkten die uitgevoerd worden naar landen met een andere officiële taal dan die van het produktieland?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(12 december 1985)

Voor farmaceutische specialiteiten geldt reeds de bestaande relevante communautaire wetgeving.

Zo krachtens artikel 18 van Richtlijn 65/65/EEG van de Raad⁽¹⁾ moeten bepaalde voor de gebruiker essentiële gegevens op de etiketten van farmaceutische specialiteiten worden vermeld in de taal of de talen van het land waar het produkt in de handel wordt gebracht. Bovendien moet, krachtens artikel 6 van de Richtlijn 75/319/EEG van de Raad⁽²⁾ de inhoud van iedere bijsluiters die de verpakking van een farmaceutische specialiteit vergezelt worden goedgekeurd door de bevoegde instanties van de importerende

Lid-Staat, hetgeen kennelijk impliceert dat de bijsluiter moet zijn opgesteld in de taal of de talen die door dat land worden vereist.

Voor andere medische produkten die nog niet zijn onderworpen aan een geharmoniseerde Gemeenschapswetgeving is het een aangelegenheid van de Lid-Staat te verzekeren dat de bijsluiters en de overige informatie voor gebruikers voldoen aan de vereisten betreffende de bescherming van de volksgezondheid.

(¹) PB nr. 22 van 9. 2. 1965, blz. 369/65.

(²) PB nr. L 147 van 9. 6. 1975, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1981/85
van de heer François Roelants du Vivier (ARC—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 november 1985)
(86/C 81/49)

Betreft: Ratificatie van het Zeerechtverdrag

In haar gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nrs. 2067/84 en 2296/84 verklaart de Commissie dat „een niet-gecoördineerde bekrachtiging door de Lid-Staten een inbreuk zou vormen op de bevoegdheden van de Gemeenschap” (¹).

1. Welke bepaling van het Verdrag van Rome of van een daarvan afgeleid besluit verbiedt een Lid-Staat om het Zeerechtverdrag te ratificeren?
2. Is de Commissie van mening dat zijzelf nooit tot ratificatie (of „formele bevestiging”) van dit verdrag kan overgaan, tenzij alle Lid-Staten besluiten het te ratificeren?

(¹) PB nr. C 255 van 7. 10. 1985, blz. 3.

Antwoord van de heer De Clercq
namens de Commissie
(6 december 1985)

1. Een bekrachtiging van het Zeerechtverdrag door een Lid-Staat zonder gelijktijdige bekrachtiging door de Gemeenschap is niet verenigbaar met het Gemeenschapsrecht omdat deze Lid-Staat onder meer verplichtingen op zich zou nemen op gebieden ten aanzien waarvan hij de bevoegdheid aan de Gemeenschap heeft overdragen (¹). Door verplichtingen op zich te nemen op gebieden die tot de uitsluitende bevoegdheidsfeer van de Gemeenschap behoren, zou hij krachtens artikel van het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet nakomen.

Voorts kan een Lid-Staat zijn bekrachtiging niet beperken tot de gebieden van het Verdrag, ten aanzien waarvan hij bevoegd is gebleven. Het Verdrag biedt immers een Staat niet de mogelijkheid om bij de ondertekening of de bekrachtiging daarvan verklaringen af te leggen ten einde de rechtsgevolgen

van bepalingen van het Verdrag ten aanzien van de toepassing daarvan op deze Staat uit te sluiten of te wijzigen (artikelen 309 en 310).

2. Volgens artikel 3 van bijlage IX van het Verdrag kan de EEG haar Akte van formele bevestiging (²) neerleggen, wanneer de meerderheid van haar Lid-Staten hun Akten van bekrachtiging of toetreding hebben neergelegd.

Bij de ondertekening op 2 december 1984 hebben de vertegenwoordigers van de Gemeenschap verklaard dat een besluit omtrent de formele bevestiging zou worden genomen „in het licht van de resultaten van de inspanningen die zijn gedaan” (met name met betrekking tot de wijze van tenuitvoerlegging van een regeling van de exploitatie van de zeebodem) „om te komen tot een voor iedereen aanvaardbaar Verdrag” (³).

(¹) Overeenkomstig artikel 2 van bijlage IX van het Verdrag hebben de vertegenwoordigers van de Gemeenschap bij de ondertekening van het Verdrag een verklaring afgelegd waarin de door het Verdrag geregelde onderwerpen worden genoemd, waarvoor door haar Lid-Staten die het Verdrag ondertekenen de bevoegdheid aan haar is overgedragen, alsmede de aard en de omvang van die bevoegdheid (Zie Bulletin van de Europese Gemeenschappen nr. 12/1984, blz. 159).

(²) De term „formele bevestiging” wordt in het Verdrag gebruikt voor bekrachtiging door internationale organisaties.

(³) Zie Bulletin van de Europese Gemeenschappen nr. 12/1984, blz. 159.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1999/85
van de heer Sylvester Barrett (RDE—IRL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(13 november 1985)
(86/C 81/50)

Betreft: Milieubescherming voor de meren van Killarney en Ballyalla Lake, Ennis

Wat is het daadwerkelijke effect, als dat er al is, van de EG-wetgeving voor milieubescherming op het landschappelijke schoon in de Gemeenschap, zoals de meren van Killarney, en kan de Commissie verzekeren dat de milieubeschermingsmaatregelen in de hele Gemeenschap worden uitgevoerd? Kan de Commissie bij voorbeeld toezicht houden op de kwaliteit van het water in de meren van Killarney?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(6 december 1985)

Voor zover het de communautaire milieuwetgeving betreft, wordt in het algemeen thans alleen bij Richtlijn 79/409/EEG van de Raad (¹) inzake het behoud van de vogelstand en bepaalde leefgebieden van vogels of bij Richtlijn 76/160/EEG van de Raad (²) betreffende de kwaliteit van het zwemwater in maatregelen voorzien die betrekking hebben

op de schoonheid van meren en de kwaliteit van het meerwater. De meren van Killarney zijn evenmin als de Ballyalla Lakes door de Ierse regering aangewezen als gebieden waarvoor speciale beschermende maatregelen worden genomen en dus zijn de genoemde richtlijnen daar ook niet op van toepassing.

Bij de onlangs goedgekeurde Richtlijn 85/337/EEG van de Raad ⁽³⁾ betreffende milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten wordt evenwel uitdrukkelijk voorzien in een beoordeling van de directe en indirecte effecten van een project op water en landschap, die samen met andere factoren worden genoemd. Deze richtlijn moet uiterlijk op 3 juli 1988 door de Lid-Staten ten uitvoer worden gelegd en zal een zeer belangrijk wettelijk instrument zijn voor de bescherming van landschappelijk schoon zoals het door het geachte Parlementslid genoemde.

⁽¹⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979.

⁽²⁾ PB nr. L 31 van 5. 2. 1976.

⁽³⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2067/85

van de heer Thomas Maher (L—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 november 1985)

(86/C 81/51)

Betreft: Toezicht op het gebruik van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling

Kan de Commissie mededelen in hoeverre zij toezicht houdt op het gebruik van de door het EFRO ter beschikking gestelde middelen en of zij al dan niet nagaat of bij de tenuitvoerlegging van projecten kostenbewust te werk wordt gegaan? Kan de Commissie nader mededelen in welke mate projecten aan particuliere personen worden toevertrouwd en indien zulks het geval is, of zij eventueel studies heeft verricht met betrekking tot de kosten van de tenuitvoerlegging van

projecten door de particuliere sector in vergelijking met de overheidsinstanties?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie**

(28 januari 1986)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op zijn mondelinge vraag H-653/85 tijdens het vragenuur in de zittingsperiode van het Europese Parlement van december 1985 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement nr. 2 — 333 (december, 1985).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2393/85

van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 januari 1986)

(86/C 81/52)

Betreft: Fiets- en autodiefstallen in de Lid-Staten

Fiets- en autodiefstallen vormen een ware plaag in de Gemeenschap. Kan de Commissie mij mededelen:

1. hoeveel auto's en fietsen werden er in 1984 in de Lid-Staten gestolen. Het betreft enkel die diefstallen die bij de overheid werden aangegeven;
2. bestaan er in de Lid-Staten specifieke programma's om de diefstal van fietsen en auto's tegen te gaan?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(14 februari 1986)

De vraag van het geachte Parlementslid ligt niet op het terrein van de Commissie.